

Свобода Народам

Свобода Людині

Бюлетень Проводу ОУН

Тільки для внутрішнього вжитку

ЗМІСТ "БЮЛЕТЕНЯ ПРОВоду ОУН" Ч. 35

Актуальна тематика

ДО ЗАГАЛЬНОГО ПОЛОЖЕННЯ В УКРАЇНІ, ПОЛІТИКИ І ДІЇ НАШОЇ ОУН - 1 ст.	
ВАЖЛИВІ НАСТАНОВИ ПРОВоду ОУН	5

Документи дії Проводу ОУН

ПРОТИ НОВОГО НАСТУПУ МОСКВИ НА САМОСТІЙНІСТЬ УКРАЇНИ	9
РОЛЯ ОУН НА МАЙБУТНЄ - Слово Голови Проводу до Членів ОУН	11
ВІДБУДЕТЬСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ...	13
ВЕЛИКІ РІЧНИЦІ В 1992 РОЦІ	14

Матеріали і постанови VIII НВЗ ОУН

ПОСТАНОВИ СТОСОВНО ПОЛІТИЧНОЇ ПРОГРАМИ ОУН	16
ГОЛОВНІ ІДЕОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ	21
ПОСТАНОВИ ЩОДО ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ ОУН	25
ПОСТАНОВИ VIII НВЗ ОУН В ДІЛЯНЦІ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИХ ПИТАНЬ	34

ДО ЗАГАЛЬНОГО ПОЛОЖЕННЯ В УКРАЇНІ, ПОЛІТИКИ І ДІЇ НАШОЇ ОУН

Друга половина 1991 року і дотеперішні три місяці 1992 року вже належать, а з відповідної історичної ретроспективи таки належатимуть до надзвичайно важливих років в історії України, а рівночасно з цим і до важливого періоду в політиці і дії нашої революційної ОУН. В цьому бо короткому часі ми були свідками таких важливих для народу-нації і їхньої визвольної Організації подій: сливе маєстатичне відзначення в Україні і в українській діаспорі 50-ліття з дня проголошення у Львові 30 червня 1941 року акту Відновлення Української Державности, а рівночасно і П'ятиліття від дня смерти сл. п. Провідника Ярослава Стецька, Голови постановного у Львові в червні 1941 року Українського Державного Правління та одного із найчільніших Борців і Політиків за Волю і Державність українського народу в періоді 30-90 років ХХ століття; успішне відбуття VIII Надзвичайного Великого Збору ОУН сливе напередодні надзвичайно важливих, революційних подій на просторах існуючого в цьому часі СРСР, в Україні і в усіх тогочасних національних республіках т. зв. СРСР; проголошення Верховною Радою в Києві державної незалежності України і створення української національної армії; відповідна до часу і подій постава Проводу ОУН і всієї Організації на Землях і в діаспорі до акту державної незалежності України і майже автоматичне залучення усіх її духово-моральних, політичних і людських сил у розпочатий процес закріплення проголошеної державности, її оборони і поступової розбудови; надзвичайно позитивний вислід проведеного в Україні в неділю 1-го грудня референдуму для наочного й остаточного підкріплення акту із 24-го серпня 1991 року як волевияву абсолютної більшості громадян України у переважному питанні їхнього життя на землях України та їхньої співучасті в колі вільних і державних народів земного світу; позитивний процес визнання України як суверенної держави сливе всіма державними народами світу та їхніми бльоками, включно з Росією, довголітньою остоею московського білого, а від грудня 1917 року також і червоного імперіялізмів; формальне уневажнення під час конференційних нарад у Мінську, Білорусія, цих актів, на яких опирався на міжнародному полі т. зв. СРСР, і формальна ліквідація того імперського московського "союзу", який завдав Україні й іншим народам-націям Східної Європи, Кавказького Регіону і Центральної Азії надзвичайно важких людських і матеріяльних ударів та знищення. Цей формальний акт ліквідації СРСР доконали представники урядів України, Білорусії і Росії. Прийняття Верховною Радою України українського національного гімну на слова "Ще не вмерла Україна...", національного синьо-жовтого прапора і введення багатьох змін в конституційне законодавство України, наближаючи діючу в Україні конституцію з-перед путчівського часу до державницьких потреб України як незалежної державної організації.

Слідкуючи за відзивом названих повище подій в українській пресі на Батьківщині, а почасти і в діаспорі, в пресі чужинецькій тощо, часто постає вражіння, що не всі українські політики і публіцисти правильно розприділюють признання чи заслуги за все це позитивне і державотворче, що заіснувало в Україні за цих сім місяців, що тепер проминають. Верховна Рада й Уряд вважають, що весь цей ще відносно короткий процес відновлення державности і її розбудови це їхня заслуга. Лідери і частина членів колишньої групи 239 у Верховній Раді кажуть, що все це треба завдячувати їм, а рівночасно не забувати, що вони, виступаючи тепер під іншою назвою, становлять чи не найсильнішу політичну партію в Україні. Є ще деякі політичні партії, яких лідери думають в подібний спосіб, намагаючись капіталізувати весь дотеперішній державницький процес для того, щоб мати належне місце в історії України і кращі політичні перспективи в майбутньому. Мало, одначе, пам'ятається сьогодні про тих, які ще під час самого путчу, а відтак по ньому виступали з національними прапорами і тими своїми вис-

гупами закликали всіх інших, а в цьому й політиків, до відповідної дії.

Загальний погляд Проводу нашої Організації на всі ці події і їхніх посередніх та безпосередніх творців обширно зафіксований в численних документах із серпня-грудня 1991 року, а специфічніше у "Заввагах до "Спільного Комюніке" РСФСР та України" з 31.8.1991, у зверненні до Українського Народу 29.8.1991, у "Становищі Проводу ОУН до подій в Україні і в СРСР" з 2.9.1991, у "Становищі Проводу ОУН до запропонованої на з'їзді народних депутатів СРСР нової "всесоюзної структури" з 4.9.1991, у Зверненні Проводу ОУН до членства тієї ж Організації із 6.9.1991, у заклику Проводу ОУН під наголовком "За Самостійну Україну" з листопада 1991 року, масово поширеного в Україні в українській і російській мовах з нагоди референдуму, і в "Привітанню Україні" з 2.12.1991, що виступає так ніби кульмінаційна точка в періоді між 24-им серпня і 1-им грудня 1991 року.

В усіх цих зверненнях та закликах, а особливо в грудневому, Провід ОУН завдячує правильність державотворчих подій в Україні від 24-го серпня до 1-го грудня і далі багатьом поколінням українських патріотів, які ще від смерті гетьмана Івана Мазепи, а особливо від 22 січня 1918 року, 1-го листопада того ж року і від 22 грудня 1919 року не переставали боротись за волю і державну незалежність України; а в особливіший спосіб цьому поколінню, яке від червня 1941 року так не запереставало боротись за ідеали волі і державности, не дивлячись на жорстокість німецько-нацистських чи московсько-большевицьких поневолювачів. Ця довголітня політично-пропагандивна і збройна боротьба причинилась до постанов руху Шестидесятників, Семидесятників і Восьмидесятників, який завдав найважчого удару московсько-большевицькій імперії на міжнародному полі, а у великій мірі також і на її внутрішніх фронтах. Важиві державотворчі акти і події із 24 серпня і 1 грудня 1991 року - це кульмінаційне воздвиження світовідчужань, волю і національно-політичних міркувань мільйонних мас громадян України, які остаточно утвердились на становищі, що тільки завдяки волі - волі людській і державній незалежності, Україна зможе покласти край дотепершньому рабству і як вільна нація засісти у народів вільнім колі. Безперечно, в цьому всесторонньому вияві національно-державницьких світовідчужань не могли не знайтись в один чи другий спосіб і ті, які до 24 серпня не були ще ніяк готові поступити далі Деклярації про державний суверенітет УССР як передумови чергового всесоюзного договору, який мав за мету далі закріплення України в можливо дещо легшому, але всеж таки в московсько-большевицькому ярмі. У дні 19-23 серпня вони, а особливо їхні лідери і ціла "прорадянська номенклатура" зрозуміли, що на відкриті протиставлення компартії хвилям національно-державницького ставання місця не має. Замість фізичного самотубства, вони пішли по шляху самотубства політичного, проголошеного в Москві самим тоді ще генеральним секретарем КП СРСР, що як хвиля якоїсь заразливої пошесті прокотилось крізь усі національні республіки.

У цих великих і важливих зрушеннях на просторах колишнього СРСР, а особливо в Україні надзвичайно важливу політичну і державотворчу роль сповнила наша рев. ОУН шляхом активної співучасті у процесі відновлення держави Україна усіх її членів, симпатиків, прихильників, як і всіх тих з молодших поколінь, що народилися від них. В існуючих до 16 серпня 1991 року обставинах вони не були ще спроможні діяти від імени тієї Організації, національно-державницьким цілям якої вони віддали сливе все своє життя, а тому вони діяли від імени багатьох громадсько-політичних організацій, які ідейно і програмово виступали з державницьких позицій. Це здебільша вони і їхні нащадки, які промірювали українські землі своїми ногами ще від 1986 року, щоб рідним словом, патріотичною піснею, а коли дозволяли обставити, то і мистецькою виставкою відроджувати національне почуття, приглушене московсько-большевицькою лайкою-пропагандою, і наб-

лижали народ духово і політично до 24 серпня та 1 грудня 1991 року.

Загальне політичне і державотворче положення в Україні на початку місяця березня 1992 року в загальних зарисах добре. В напрямі закріплення української державности на міжнародному полі і на полі внутрішньому зроблено багато. Але дуже багато досі ще не вдалося зробити не так з браку відповідних сил чи засобів, як радше з уваги на менше видні на зовнішні внутрішні обставини в найвищих політичних колах молодій державі. Для прикладу, Україна, маючи сьогодні гімн і прапор, ще не має національного герба, а тим самим не може видати дипломатичних паспортів своїм представникам чи подорожного паспорту громадянам України, ані тим більше – випустити власні грошові банкноти. Ледве чи голова держави, голова уряду та міністри мають необхідні печатки. В Україні створено Національну Гвардію, у процесі творення є вже армія по усіх родах зброї. Але, чи Міністерство внутрішніх справ та Міністерство оборони підготували і прийняли для ужитку український військовий впоряд і властиву українським збройним силам схему підстаршинських і старшинських ступенів під рідними назвами. Прийнятий недавно Верховною Радою закон про Українську Національну Гвардію дуже виразно вказує, що в обидвох повище названих питаннях Верховна Рада тільки зукраїнізувала в цьому законі советські термінологічні окреслення. Радше надто помало підготовляється необхідне законодавство для найважливіших ділянок суспільного життя і фінансово-господарської підприємливості. Дуже повільно і радше нестабільно розвиваються дипломатичні відносини між Україною і сусідніми державами, а особливо із тими, що на схід від України. Ще занадто різко виступає неодномовність в кількох важливих питаннях голови української держави і голови її уряду щодо зв'язків та еventуальної співпраці між Україною і Росією, що дозволяє російським імперіялістам надуживати українську доброзичливість для скріплення своїх підіривних позицій у Причорноморській полосі. На фірмових паперах та деяких публікаціях ще досі видніють советські льога. У Великій Британії, для прикладу, парламентарний "Ганзард" /рекорд парламентарних внесків, дебат і прийнятих законів та рішень/ появляється тільки в англійській мові, помимо того, що в цій державі є декілька великих національних меншин. В Україні, натомість, цей "Ганзард" Верховної Ради появляється у двох мовах, не дивлячись на це, що Росія саботує в доставі паперу, продукowanego у викінченій формі в одній із її автономних республік на Далекому Сході. Первісний конституційний закон про двомовність в урядовій публіцистиці та канцелярійщині не змінений. У слід за цим ще майже ніяких змін чи уточнень не внесено в цілий ряд певних советських термінологічних окреслень, введених у життя советською всесоюзною владою з ціллю затирання виразностей в окреслюванні національних факторів та їхніх похідних, щоб вкінці досягнути спільний для всіх національностей термін "советський народ" з російською мовою, культурою, історією тощо /широко вживаний термін "народність" замість народня чи національна меншина – для прикладу/.

Розуміючи це, що народ-нація, вирвавшись із 70-річної важкої неволі і не маючи ще перед тим відносно свіжого досвіду ведення державних справ, не може за сім чи більше місяців все це надробити так, щоб від першого дня свободного державного життя кожен крок урядових чиновників був співзвучним з власною національною культурою в цьому ділі. Коли ж, одначе, мова про повищі питання, то своєрідний холод повіває не так від того, що ще не зроблене, як радше від того, що на всі спроби залишення в практиці молодій державі советську культуру на найвищих місцях немає практично ніякої реакції. Цей аспект ще надто сильно відчутий у теперішніх виданнях Академії Наук в Києві, де ще далше панує не тільки советський правопис, але і марксистсько-ленінське матеріялістично-філософське наставлення. А якщо в колах цього науково-академічного середовища вже і

треба щось внесли для заповнення "білих плям", тоді для цього підбирається з української історичної спадщини щось таке, що світоглядowo найближче до марксизму-ленінізму, советського інтернаціоналізму тощо.

Все це, що до того місця наведено повище, роблене не задля критики тих, що при владі в Україні, з намаганням їх понизити, чи скривдити. На першій сторінці тієї праці ми вказали на все позитивне, досягнене у великій кількості заради позитивної постави до цих питань тих, що при владі. Робимо ми це для підкреслення того, що під час будови держави є найважливіше. А цим найважливішим під час будови проголошеної 24 серпня 1991 року молодій держави може бути лише доточасна українська державницька культура, відзеркалена не тільки у формах актів, але головно у їхньому традиційному змісті, назовництві тощо. Того дотеперішній діяльності тих, що в Україні при владі, найбільше бракує. На це мусять вказати і в цьому ділі мусять допомогти урядовим колам в Україні українські націоналісти, для яких минуле України таке близьке як сучасне, і таке важливе як майбутнє. А період поневолення України московським большевицьким центром на протязі 73-ох років не може бути підставою чи взором для нової української держави.

Відповідаючи на запит кореспондента газети "Молодь України" щодо теперішніх завдань ОУН в Україні, мгр. Слава Стецько, голова Проводу ОУН подала цьому запитові слідуючу відповідь: "Ми ставимся до всіх українських людей, організацій і партій не з позицій якогось партійного руху. Ми себе вважаємо за визвольний рух, який підпримує всі позитивні починання. Президент Кравчук був обраний українським народом, і ми приймаємо його як такого. Ми знаємо його минуле – і він того свідомий. Він також усвідомлює, що мусить здобувати довіря українського народу. Коли він без розуміння з Верховною Радою поїхав до Мінська і підписав ... договір про спільноту, всі ми були дуже стривожені. Тим більше, що /ця/ слов'янська спільнота відразу дуже нагадувала теорії Солженіцина, який трактував і Україну, і Білорусь як частини Росії. Чи потрібно було йти на цей союз, маючи вже історичну практику союзів з Росією... Українці – європейська нація, вона мала б належати прямо до Європи, щоб якнайбільше віддалити себе від Росії. Так, у нас можуть бути різноманітні стосунки з Росією, але ми абсолютно проти того, щоб Україна зреклася своїх суверенних прав. Спільна армія – це вже зречення. Залишаючи спільний економічний простір, ми переберемо весь тягар Росії на себе, але навряд чи щось одержимо від неї. Про це свідчить вже те, як швидко Росія перебрала на себе всі дипломатичні представництва колишнього Союзу".

Цю довшу цитату з інтерв'ю Голови Проводу ОУН /повний текст у "Шляху Перемоги" ч. 10/1992/ подаємо, щоб вказати на два найсуттєвіші аспекти в політиці і в дії нашої Організації в Україні в цьому ще радше ранньому етапі утвердження і розбудови української держави. Перший аспект – це в доповненню до власнопідметної політики і дії широка та відкрита духово-моральна і політична піддержка усім тим громадським і політичним силам в Україні, які виступають з безкомпромісової державницької платформи, включаючи сюди й колишніх комуністів, якщо вони перейшли на позиції українського державництва. Другий аспект – це вплив на посилення всебічної уваги до прямих чи посередніх намагань російських імперіалістів упрягти якомусь Україну в свої радше старі, кров'ю і трупами заповнені великодержавні аспірації. А цих два питання – мобілізація, виховання і вишкіл українських державницьких сил та їх вихід на українську і міжнародню арену, і політична чи й інша боротьба з російськими імперіалістами за непорушність території української держави – це буде чи не найважливіший стрижінь суспільних прямувань в біжучому році.

ВАЖЛИВІШІ НАСТАНОВИ ПРОВОДУ ОУН

Під час дотеперішньої праці обраних VIII Надзвичайним Великим Збором ОУН Голови і Членів Проводу, а головне від покликання згідно з Устроєм повного складу Проводу ОУН, цей найвищий між Великими Зборами чинник ОУН відбув три головні свої засідання, під час яких обговорювано і вирішувано різноманітні справи, впливаючі з постанов Великих Зборів та з розвитку подій в Україні і в світі.

Під час першого засідання обраної Великим Збором частини Проводу основну увагу звернено на оформлення повного складу Проводу згідно з провізіями оновленого Устрою ОУН та устійнення метод і засягу його постійної діяльності. Під час цього першого засідання, яке відбулося зараз по закінченні Великого Збору, переглянено, а де було можливим, то там і устійнено обсаду Провідниками і Проводами частини Теренів та Теренових Станиць.

Друге засідання повного складу Проводу ОУН відбулося у днях 21, 22 і 23 вересня 1991 року. Це засідання було попереджене одно чи дводенними нарадами певних Секторів, а особливо Сектора Крайових Справ і Сектора Фінансово-Господарського. Це засідання відбувалось уже майже місяць по проголошенню в Києві державної незалежності України, що відкрило перед Організацією і її Проводом цілу низку зовсім нових проблем, питань і завдань. Не дивлячись, однак, на це, Провід перейшов з успіхом по черзі усі справи на порядку денному, а прийняті ним настанови, узгодження та рішення лягли в основу політики і дії Проводу по найближчі до появи цього числа "Бюлетеня Проводу" дні. Особливо, Провід з глибоким позитивним віддихом ствердив, що основна мета задля якої покликано до дії в 1929 році ОУН досягнена, і що наша ОУН та всі ідейно і політично пов'язані з нею громадські чинники переключаються з метод підпільної політичної і збройної боротьби за УССД на працю і боротьбу по лінії закріплення проголошеної державності і її розбудови та оборони перед новими наїзниками, не зриваючи ще дотепер вживаної та десятиліттями розбудовуваної системи дії, особливо системи дії Організації на Рідних Землях, де місяць перед актом проголошення державної незалежності України розривались бомби, лунали постріли і падали на землю трупи або поранені сторонники державної самостійності України, а других побивали на вулицях міст, а чи саджали за ґрати / С. Хмара і товариші, - для прикладу/.

Третє засідання-нарада Проводу ОУН відбулася у складаному порядку в днях 1, 2 і 3, 14, 15 і 16 лютого 1992 року в Європі і за океаном, в якій приймали участь голови та декотрі члени Головної Ради, Головної Контролі та Головного Суду. В цьому засіданні, як і в попередніх двох у біжучій каденції, взяли участь члени Проводу ОУН з України і з діаспори.

Під час усіх цих трьох засідань, а особливо тих, що відбувались у вересні 1991 і в лютому 1992 році, Україна, боротьба за волю, державність, утвердження державності, її розбудова та оборона не лиш оули на першому місці, але й приковували найбільше уваги членів Проводу. Рівночасно із цим під такою увагою, обговоренням та вирішуванням були всі головніші питання політики та дії ОУН в цих сливе зовсім нових, абсолютно відрадніших, але ще далі чимало ускладнених обставинах, що заіснували в Україні і на Сході Європи після провалу путчу в Москві і проголошення в Києві державної незалежності України.

Проголошення державної незалежності України під час надзвичайного засідання Верховної Ради в суботу 24 серпня відбулося по кількох днях великого тиску на Президію Верховної Ради й Уряд з рамени сливе всіх тогочасних незалежних політичних і громадських з'єднань, між членством і в провідних колах яких діяли члени, симпатичні і прихильники ОУН. У

п'ятницю 23 серпня цілоденні наради більших груп членів Верховної Ради відбувалися в Києві в приміщеннях "Літературної України", і в других, а в багатьох великих і менших містах, як і в самому Києві відбувались також демонстративні виступи громадськості. Це повторилося від ранніх годин в суботу 24 серпня. Щойно в надвечірніх годинах на внесення голови Народної Ради Верховна Рада прийняла подавляючою більшістю голосів внесок про державну незалежність України та деякі інші внески. Було це вже по деяких дуже рішучих потягненнях у Москві щодо заборони діяльності всесоюзної і російської комуністичної партії, конфіскації її майна, декотрих пресових органів тощо, та заарештування групи змовників – змовників не так проти М. Горбачова, як радше проти тих реформ в існуючому СРСР, на які він як генеральний секретар КП СРСР і його президент був приготованим піти. Одне і друге вказувало і переконувало весь Провід ОУН і її провідний актив на нищих шаблях, що якась більша кількість тих членів Верховної Ради в Києві, які взяли в цьому надзвичайному засіданні участь, однак надаліше оставались вірними комуністичній ідеології, проголосували за внеском про державну незалежність України не так з переконання, а радше з політичної і групово-персональної доцільності. Ці спостереження прийняли значно глибшу важність у перших тижнях дії Верховної Ради, а особливо в поступуваннях тогочасного голови Верховної Ради і голови Уряду. Особливо вразливою і загадковою була в цих часах та обставина, що в Україні, як і в багатьох інших республіках ніхто із співзмовників путчу не був заарештований, чи хоч би урядово названий. А ще більше пекучих запитів насувалось тоді, коли вже по впливі кількох тижнів, а згодом і місяців нічого особливішого не змінилося ні в Президії Верховної Ради, ані тим більше – в уряді, хоча в цьому ж часі багато змін, подиктованих konieczністю нових обставин, проведено.

У слід за задержанням статусу кво у Верховній Раді й Уряді державно незалежної України, такий самий статус кво задержався також в державній адміністрації на верху, по областях, районах, а при цьому і в селах. На всі ці питання відповідь може бути, і є під цю пору тільки одна. На введення таких змін не пішла б така кількість комуністично даліше наставлених членів Верховної Ради, яка своїм голосом проти запропонованих змін перешкодила б їхньому прийняттю.

Застановляючись у цьому часі над далішими методами дії ОУН в Україні, над її структурою в нових обставинах і також над поставою головно усіх тих українських політичних партій на Рідних Землях, які стояли засадничо на безкомпромісових самостійницько-державницьких позиціях, Провід ОУН уважав за необхідне ще такі вичекати з особливішими змінами в системі дії Організації в Україні, а в міжчасі продовжати змагання щодо закріплення та розбудови державности України дотеперішніми методами. Особливу увагу зверталось на підготовку всього народу і всіх його організованих політичних та громадських сил до активної участі у заповідженому референдумі, щоб цей важливий плебісцит пішов максимально по лінії багатовікових його /народу/ державницьких стремлень і аспірацій, заманіфестованих дотогочасною політичною і збройною боротьбою поколінь. В цьому напрямі наша Організація і співзвучні її сили Установ світового Визвольного Фронту віддали максимум своїх духово-ідейних, фізичних і матеріальних зусиль. Важливо в цьому місці відзначити, що й інші українські політичні угруповання зі своїми осідними пунктами в діаспорі йшли у своїх діях і пропаганді до референдуму цим самим державницьким шляхом, а чому також певний вплив нашої рев. ОУН і концепційних залогень її внутрішньої політики.

Позитивний вислід референдуму скріпив дуже сильно позиції молодій української держави на міжнародному полі, а рівночасно із цим духово-моральні, самостійницькі політичні і громадські сили в Україні, охоплюючи цим відчуттям важливої дійсности Українську Автокефальну Правос=

лавну і Помісну Українську Греко-Католицьку Церкву, які подали питання державної самостійності України сильну, всеобіймаючу і безкомпромісну піддержку, зафіксовану в посланнях найвищих Ієрархів обидвох історичних українських Церков. Коли ж мова про президентські вибори, що відбулися разом з референдумом про державний статус України, то в цьому ділі обставини були такі, що Провід волів залишити цей аспект за тими українськими політично-громадськими колами в Україні, які висували кандидатів, і на розсудок мільйонів виборців.

Вважається, що вислід референдуму – це найважливіша подія державницького характеру в цілому нашому ХХ столітті у всіх необхідних відношеннях, а теж у відношенні до тих українських політичних сил, які ще від половини ХІХ століття, а особливо від 1917 року ХХ століття переконували і наших рідних мінімалістів, і світ, що український народ є у своїх внутрішніх духово-політичних почуваннях тим народом, який так прагне державної незалежності, не дивлячись на завдані йому удари й експлуатацію ворогів його державності. Непогамована негативна реакція тоді ще советофільської Москви під зверхністю М. Горбачова і Б. Їльцина і їхні, а особливо М. Горбачова намагання наставити західний світ, а зокрема США, Велику Британію, Францію і Німеччину проти визнання підкресленої референдумом державної самостійності України – це також велике освідчення навіть своєрідного страху перед такою солідною поставою абсолютної більшості громадян України у справі державної незалежності.

Який вплив могло це мати на притаєні прокомуністичні кола в Україні, а головне на ту частину комуністичної номенклатури, в руках якої ще далше перебуває велика частина державної інфраструктури, важливі міністерства й Уряд, а найважливіше – міністерство державної безпеки, почасти міліція, почасти творена українська армія і почасти також національна гвардія?

Обсервація щоденного розвитку суспільного життя, публіцистичні висутки відомих колишніх комуністичних пропагандистів з КПУ, Комсомолу тощо, поведінка і поступування на форумі Верховної Ради і в народі тих депутатів, які до путчу належали до групи 239 + 1, вказують на те, що в прийдешньому майбутньому ортодоксальних комуністів промосковського централістичного наставлення в Україні в організованій формі не буде. Натомість, однак, заповідається вихід на яву радше сильної щодо теперішнього часу націонал-комуністичної фракції, сформованої з колишніх відданих марксизмові-ленінізму членів комуністичної партії в Україні. Заповідається, що ця фракція діятиме з платформи організованої в Україні Української Соціалістичної Партії, в якій, згідно з публічними заявами її організаторів, вже згромаджено біля 70 тисяч членів. Правдоподібно, що під цю пору позиція тієї партії у Верховній Раді дещо слабша від позиції групи 239 + 1, однак ця позиція настільки сильна, що внески, для прийняття яких потрібно 2/3 голосів, можуть перепадати, якщо перед голосуванням не дійде до якогось компромісового узгодження даного внеску з лідерами УСП. З дотеперішнього поступування тієї фракції на форумі Верховної Ради і в Уряді /особливо в Уряді, де перевага колишніх комуністів ще непорушна/ видно, що її лідери, відчуваючи ворожі комуністичні державницькі настанови громадян України, не виступатимуть відкрито проти усього того, що прямо і безпосередньо асоціюється з державною незалежністю /тому з деякими труднощами прийнято вкінці державні гимн і прапор в тій композиції, як це було прийнято в 1918 році УНР і ЗУНР, а умовно також і Тризуб як державний герб України, але щойно на інтервенцію президента Леоніда Кравчука/, однак намагатимуться зберегти в соціально-політичному і господарсько-економічному ділянках державного життя України максимум прокомуністичних положень. Вислови противників Тризуба як державного герба України в тому, що, мовляв,

Тризуб знеславили петлюрівці і бандерівці, вартують глибокої уваги. На специфічну увагу заслуговує і ця впливаюча з повищих кіл тенденція, яка змагає до того, щоб поступуванням теперішньої і майбутньої Верховної Ради і урядів України відкрито визнати період УССР як позитивну частину історичного життя народу. А щоб це досягнути і закріпити, то не доцільно тепер говорити про якісь надужиття, збочення чи катаклізми, щоб не викликати громадянської війни.

Взявши всі ці елементи, як і загальне положення в Україні під увагу, Провід ОУН постановив перейти із дотеперішніх метод політичної дії на шлях розбудови явної ідеологічної, політичної і фізичної приязности в суспільно-політичному життю України нашої ОУН на різних рівнях, на яку наш Народ матиме кращі можливості орієнтуватися, пізнавати її ідейно-політичні засади і програму розбудови та закріплення державної незалежності.

В повідомленні Проводу ОУН про цю важливу постанову з лютого 1992 року також каже: "Для більш інтенсивного зрушення цієї діяльності, скликається Конференція Українських Націоналістів у Києві в днях 28 і 29 березня 1992 року, згідно з проектом прийнятим на складених нарадах Проводу в Європі і за океаном в лютому 1992 року, разом з Головами Головної Ради і Головної Контролі та узгідненим з Головою Головного Суду ОУН". В кінцевому розділі тієї постанови сказано: "Провід рішає, що для дальшої явної дії після Конференції буде створений Секретаріат Конференції в Україні, який під керівництвом Проводу ОУН підготує і скличе Конгрес Українських Націоналістів, щоб оформити політичну силу для мобілізації народу для закріплення і розбудови Української Самостійної Соборної Держави, відновленої Деклярацією 24 серпня 1991 року і потвердженій всенародним референдумом 1 грудня 1991 року".

Передаючи це важливе рішення Проводу ОУН щодо розбудови своєї явної ідейно-політичної і фізичної приязности в Україні, яка розпочнеться від Конференції ОУН в Києві 28 і 29 березня 1992 року, нашим обов'язком є рівночасно вказати, що цей важливий і конче потрібний акт для державно-політичного життя України не означає, що наша Організація виходить з підпільних метод організації, вишколу, праці та боротьби на методи легальної діяльності, та що з Організації вона перемінюється в одну із додаткових партій в Україні. По суті і по формі реалізація повище поданої постанови Проводу ОУН означає, що до тієї явної присутности нашої Організації та її програмових заłoжен в Україні будуть у відповідній формі залучені найширні кола націоналістично думаючих людей, які були раніше і є зараз ідейно або ідейно й організаційно пов'язані з ОУН, не полишаючи рядів організаційної мережі, завдань та функцій у ній, або які стислого організаційного зв'язку з ОУН досі не мали. Ця постанова Проводу не заторкує ні організаційної сітки, ані кадрів ОУН поза межами України. Винятки будуть лише в цьому, коли згідно з постановою Проводу, а радше - з реалізацією тієї постанови якась частина членів головного Проводу чи Проводів нищого ступеня матиме право від Проводу себе і свою приналежність до ОУН унааявнити.

В усіх інших відношеннях, а головню у відношенні до напряду та методики внутрішньої політики ОУН на землях України, загальне спрямування таке, як це окреслив VIII НВЗ ОУН і уточнив Провід та Сектор, і методи такі, як це практиковано до цих днів: співпраця і піддержка всім тим політичним і громадським колам в Україні, які стоять кріпко на державницьких позиціях і не в'язуться з комунізмом чи націонал-комунізмом. Докладніші інформації, поради, вказівки тощо у повищих питаннях і в багатьох інших дійдуть до Активу ОУН по лінії секторів і референтур.

Віriamo і надіємося, що весь Актив ОУН візьме предложені в цьому "Бюлетені Проводу" справи та завдання під увагу і всесторонньою піддержкою піде їм на зустріч!

--:--

ПРОТИ НОВОГО НАСТУПУ МОСКВИ НА САМОСТІЙНІСТЬ УКРАЇНИ

Український Народе!
Громадяни України!

З проголошенням Акту незалежності України 24 серпня 1991 року та історичною перемогою ідеї самостійної української держави у референдумі 1 грудня 1991 року завершився міжнародноправний процес відновлення української державності. Україну вже формально визнано біля ста держав світу.

Але процес національного і соціального визволення України від політичних, економічних і військових імперських структур, які фізично вросли в організм України за довгі століття поневолення російською імперією — царською і советською — є і буде важким і входить тепер у критичний етап.

Незалежно від провалу большевицької системи Росія Бориса Єльцина веде явну „холодну війну„ проти України у площині політичній, економічній і військовій. Активні заходи цієї „холодної війни„ супроти України застосовуються керівними колами Росії у віджилій традиції імперського мислення і настанови. Поновлення Москвою територіальних претензій до України, дальше трактування України як своєї економічної колонії, намагання Москви і її п'ятиколонників саботувати творення збройних сил України, антиукраїнська агітація і пропаганда з боку правлячих кіл Росії та намагання Москви привласнити собі усе майно кол. СРСР — є зухвалим порушенням державних прав і суверенності України, втручанням у внутрішні справи України та зірванням Мінської і Алма-Атинської угод. Це і є остаточним доказом, що тзв. співдружність незалежних держав перетворюється у черговий „Потемкінський„ фасад, за лаштунками якого „перебудовані„ неоімперіялісти намагаються відновити „єдину неделимую„, хоч тепер уже за модним „демократичним„ зразком.

Економічні і соціальні злидні, які сьогодні терплять громадяни України, є рецидивним результатом довголітнього колоніального визиску України імперією. Переємники імперії в Москві ще по сьогодні своєю економічною політикою з позиції сили грабують Україну з її природних багатств, викачують товари і грошові доходи та інші результати праці народу. Неоімперіялісти продовжують стару колоніальну політику наживи коштом України не лиш з причин економічних потреб Росії, але теж використовують цю політику як засіб психологічного тиску на громадян України після історичної перемоги у референдумі 1 грудня, щоб таким чином дискредитувати серед народних мас ідею незалежності.

З метою оздоровлення політичної і економічно-соціальної ситуації, Україна, на цьому етапі, повинна залишити т.зв. СНД і зосередитися виключно на процесі утворення двостороннього спілкування на основах рівноправності, взаємористі і дружності з численними державами світу, які визнали її незалежність.

Уряд України повинен негайно звільнитися від некомпетентної команди компартійних апаратників, які по інерції, або свідомо, гальмують реформу національної економіки. Вони рішуче повинні бути замінені президентом Леонідом Кравчуком людьми, у яких інтерес України і добробут її народу займають перше місце.

Раціональний і гуманний план економічних реформ, основою якого мусить бути приватизація, власна фінансова і банкова системи, конвертовані українські гроші та охорона економічного простору України, зумовить систематичну нормалізацію господарювання і створення „українського чуда„ у царині економіки. Для здійснення цієї мети необхідна незалежна держава не лиш за формою, а теж за змістом, що дасть нашому працювитуому, підприємливному і творчому народові можливість розгорнути свій потенціал.

Суцільна планова реформа народного господарства є передумовою і запорукою доступу України до світових кредитів, інвестицій, торгівлі, ринків і модернізації засобів виробництва, що, у свою чергу, піднесе економіку України на світовий рівень.

Український нарід пережив не одне лихоліття. Він перетриває і сучасні труднощі відбудови власної держави, які зумовлені нелегким процесом заміни імперських тоталітарних структур національними демократичними і опором цій заміні з боку застійних партапаратників, які паралізують державний організм.

Але нарід України не саїтний у цьому великому ділі, бо у процес відбудови української держави включилася могутня українська діаспора своїми фаховими вміннями та мобілізацією не лиш усіх своїх можливих ресурсів, а й мобілізацією ресурсів держав світу для всебічної допомоги Україні у побудові незалежної держави та вільного і заможного життя у ній для своїх громадян.

Організація Українських Націоналістів докладає усіх можливих зусиль, щоб ця мета була завершена у недалекому майбутті.

Слава Україні!

Провід
Організації Українських Націоналістів

Лютий, 1992 р.

Слово до членів ОУН

Роля ОУН на майбутнє

Дорогі Подруги і Друзі!

24 серпня 1991 року було проголошене відновлення української держави, а 1 грудня 1991 року potwierdжене всенароднім референдумом, чим здійснилися наші, та наших батьків і прадідів довгоочікувані мрії. Ми завдячуємо те свіже повітря волі, яким ми можемо тепер свobodно дихати, не Горбачовській гласності, ані путчеві в Москві, а довголітній боротьбі українського і інших поневолених народів проти російського імперіалізму і комунізму.

Коли пригадаємо всі жертви, що лягли на полі бою, захищаючи честь своєї Батьківщини, коли спом'янемо всіх полеглих Героїв України, особливо з рядів ОУН та УПА, які віддали життя на вічному жертovníку України, то всякі твердження, мовляв, відвоювання української державности було „безкровне“, звучать щонайменше наївно.

Одначе, наша боротьба ще далеко не закінчена. Перед нами нелегкий шлях закріплення української держави та її захисту перед новими імперіалістичними силами, які переорганізуються в Москві, вже не під червоним, большевицьким, а знову під трикольоровим прапором Росії. Під сучасну пору, в цьому переходовому етапі з стану колоніального поневолення до повноцінного державного суверенітету, нововідвойована Українська Держава потребуватиме ще більше нашої наснаги, відданости та вкладу праці, ніж будь-коли. В цих нових умовах ми повинні усучаснити спосіб нашої дії. Нам потрібно створити явні структури для закріплення української держави, перебудови всієї політичної системи та розбудови нашого усучерненого національного суспільства. Потрібно замінити чужі, насажені структури новою суто українською системою правовости та законодавства, новими національними інституціями на кожному відтинку життя, які відповідали б найглибшим нашим національним та духовним цінностям, нашим історичним, політичним та етичним вартостям, нашим побутовим, культурним надбанням та традиціям і сучасним державним інтересам та потребам. Словом - пора нам всім спільно будувати Україну.

З повним почуттям відповідальности супроти мабутньої долі нашого народу, Провід ОУН прийняв рішення багато активніше включатися в явні політичні, економічні та суспільні процеси, виробивши для цього всеохоплюючу програму державного будівництва та розбудови національного, суто українського, суверенного суспільства. ОУН ніколи не змагалася за владу для себе, і ніколи не ставитиме в своїй програмі за основну ціль власне владопосідання. Нами ведена національно-визвольна боротьба завжди керувалася одним пріоритетним принципом: що потрібно відвоювати владу нації, вислідом чого наш нарід міг би стати господарем на своїй землі в Українській Самостійній Соборній Державі. Особливо під таким кутом були скликані поодинокі післявоєнні конференції та Великі Збори ОУН, на яких була розпрацьована програма нової державної побудови та нового світового ладу, ідейно запроєктованого в нашої визвольній боротьбі, та обоснованого на універсальних ідеалах свободи і справедливости.

Націоналізм, як суспільно-політичний лад, ще не був досі ніде уведений в життя. Доба націоналізму, в якій вже розвалюються всі імперії світу, ще далеко не завершена. Націоналізм - це якраз лад майбутнього. Цей грядучий націоналістичний лад, ідейно запроєктований в нашій визвольній боротьбі, буде побудований на двох наріжних каменях: а/ відносно внутрішнього державного ладу, на визнанню нації, як того найосновнішого упорядковуючого чинника всіх суспільно-політичних відносин в наскрізь прогресивній системі соціальної та політичної справедливості, побудованої на засадах „загального добра“ всього усунутого народу та всіх в ньому громадян; б/ відносно міжнародного політичного ладу, на взаємному визнанню права кожного народу на державну самобутність в новому світовому ладі, побудованому на ідеалах свободи й справедливості, і звільненого від того Дамоклевого Меча ядерного шантажу, що був опорою старого, неоколоніального ладу.

Беручи все це під увагу, Провід ОУН рішив скликати Конференцію Українських Націоналістів, яка відбудеться 28-29 березня 1992 року в столиці України - Києві, в „Будинку Учителя“, в якому колись сходилася Центральна Рада Української Народної Республіки. Ця Конференція являтиметься першим кроком до більш явної дії ОУН в Україні, що зараз є вимогою часу. Вона також буде спробою для більш інтенсивної консолідації всіх націоналістичних сил, для з'єднання наших однопумців, які досі були з нами лише ідейно спаяні. Ця науково-політична конференція, яка відбуватиметься під заголовком - „Український націоналізм - минуле, сучасне, майбутнє“ - матиме подвійну мету: поперше, представити історичний нарис розвитку українського націоналістичного руху в правильному, об'єктивному наświetленні, наголошуючи його прогресивний, визвольницький, державотворчий та корінно демократичний характер; подруге, і мабуть найголовніше - виробити програму закріплення нововідвойованої Української Держави та її розбудови на майбутнє.

Приймаючи рішення в тій справі, Провід керувався особливо наступними міркуваннями: що коли ми збираємося творити в Україні нові структури, які дадуть всім українським націоналістам нагоду включитися в систематичну діяльність, то насамперед потрібно виробити зміст дії, яким пізніше можна виповнити ці структури, щоби забезпечити ще в зародку їхню ідейну унапрявленість.

Доповідачами на конференції, з України та діаспори, запроєктовані, між іншими: Петро Дужий, Лесь Танюк, Юрій Шухевич, Лариса Скорик, проф. Ярослав Дашкевич, Ярослав Сватко, д-р. Степан Хмара, доц. Михайло Осадчий, Євген Сверстюк, Анатолій Лупиніс, Володимир Мулява, Григорій Гребенюк, Ірина Калинець, Іван Кандиба, проф. Григорій Васькович, проф. Володимир Косик, проф. Омелян Кушпета, мгр. Омелян Коваль та Слава Стецько.

Ми переконані, що ця Конференція дасть бажані наслідки та що на її основі ми спільно зможемо приступити до нашої більш систематичної, явної діяльності в напрямі закріплення новопроголошеної, а вже суворо загроженої зі сторони новопосталої Росії, Української Самостійної Соборної Держави.

Слава Україні! Героям Слава!

Лютий 1992 р.

Слава Стецько
Голова Проводу ОУН

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

СЕКРЕТАРІАТ ПРОВІДУ ОУН

Відбудеться Конференція Українських Націоналістів у Києві, 28-29 березня 1992 року

Тема Конференції „Український Націоналізм - минуле, сучасне,
майбутнє“

В дні 28-29 березня 1992 року в „Будинку Учителя“ в Києві, в якому колись сходилася Центральна Рада Української Народної Республіки, відбудеться Конференція Українських Націоналістів, котрої співспонзорами будуть: Голова Булави колишніх вояків Української Повстанської Армії, Товариство репресованих, Товариство „Меморіал“, Український Інститут Політичної Освіти (Мюнхен, Німеччина) та Організації Українського Визвольного Фронту. Головна тема конференції буде: „Український націоналізм - минуле, сучасне, майбутнє“.

Конференція буде поділена на три головні сесії: „І. Генеза українського націоналізму“; „ІІ. Україна сьогодні“; „ІІІ. До розв'язки проблем державного будівництва“. В цих сесіях виступлять з тематичними доповідями чимало визначних політичних діячів-націоналістів та науковців з України та з діаспори, як напр.: проф. Григорій Васкович, Петро Дужий, проф. Володимир Косик, Лесь Танюк, Юрій Шухевич, Лариса Скорик, проф. Ярослав Дашкевич, проф. Омелян Кушпета, мгр. Омелян Коваль, Ярослав Сватко, д-р Степан Хмара, доц. Михайло Осадчий, Євген Сверстюк, Іван Кандиба, Анатолій Лупиніс, Володимир Мулява, Григорій Гребенюк, Ірина Калинець та інші. Програмову доповідь виголосить Слава Стецько - голова Проводу Організації Українських Націоналістів (ОУН).

Ця науково-політична конференція матиме подвійну ціль. Поперше, організатори поставили собі за мету дати українському націоналізмові правильну, об'єктивну історичну та політичну оцінку, зокрема вказуючи на його наскрізь позитивну роль в національно-визвольній боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу. Друга, і мабуть найголовніша ціль конференції - це - накреслити і запроєктувати з націоналістичної точки зору всеохоплюючу програму державного будівництва на майбутнє в кожній ділянці життя вже усамостійненої України. Маючи таку, до подробиць вироблену програму, українські націоналісти зможуть сконсолідувати свої сили в дальшому важливому процесі закріплення новопроголошеної Української Держави. Передбачається, що на конференції будуть прийняті ціла низка постанов та резолюцій, виготовлених поодинокими „робочими групами“, кінцевий комунікат та „Маніфест Українських Націоналістів“.

В культурній програмі конференції планується складання вінка перед пам'ятником Тарасові Шевченкові у Києві, відвідини Музею Шевченка, та виставка націоналістичних видань. Після конференції будуть видані окремою книжкою всі доповіді, відчитані під час конференційних та „робочих“ сесій, постанови та резолюції, та різні інші конференційні матеріали. В неділю, зараз після конференції відбудеться пресова конференція. В конференції візьмуть участь приблизно 250 учасників та 250 гостей і представників поодиноких політичних та суспільно-громадських організацій і преси.

Лютий 1992 р.

Секретаріат Проводу ОУН

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ПРОВІД

ВЕЛИКІ РІЧНИЦІ В 1992 РОЦІ

- 100-ліття від народження Патріярха Йосифа Сліпого
- 50-ліття створення Української Повстанської Армії

В цьому році /17.02.1992/ припадає 100 років від народження великого Ісповідника Віри Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого, що пробув 18 років в советських тюрмах і гулагах, чим дав свідоцтво великої мужности й героїзму. Українська катакомбна Церква вижила завдяки його безприкладній поставі і через покликання ним катакомбної Ієрархії, котра вивела на поверхню цю героїчну Церкву пам'ятного 1988 року в Тисячоліття Хрищення Руси-України

Ієрархія УКЦ проголосила 1992 рік роком Патріярха Йосифа і заповіла перенесення його тлінних останків з Риму до Собору св. Юра у Львові на 26-28.8.1992 р.

Особа Патріярха Йосифа є тісно пов'язана з державно-творчими процесами в Україні. Належить пригадати, що Блаженніший Йосиф з рамени Митрополита Андрія Шептицького брав участь в проголошенні Акту Відновлення Української Держави 30.06.1941 року у Львові і залишився на завжди прихильником визвольної боротьби ОУН, про що свідчать його приятельські стосунки з Головою УДП і Проводу ОУН сл.п. Ярославом Стецьком. Особливим його документом прихильності і признання є його "Послання у 40-ліття УПА" дане в Празник Покрови Пресвятої Богородиці при соборі Святої Софії в Римі - 14 жовтня 1982 року. Тут наводимо уривок з того Послання:

..."Українська Повстанська Армія родилася з християнської свідомости про конечність боротьби проти сатани і його земних служителів, бо написано: "Іди від мене, сатано!...Господу Богу твоєму поклонися і Йому єдиному послужиш! - і готовости принести в жертві життя своє за друзів своїх, за взором і заповітом Христа, що "ніхто не має більше любови, як той, хто віддає життя своє за друзів своїх".

Не маючи помочі сторонніх сил, український нарід "на сторожі своєї волі... поставив від карпатських верхів по Дон і Кавказ збройні кадри своїх синів - Українську Повстанську Армію" і віру в перемогу поклав на двох тривких фундаментах - на зрілості і силі рідного народу і на довір'ї до помочі Єдиного Всемогучого Бога...

І хоч багато воїнів Української Повстанської Армії ворог загнав у в'язниці і табори смерті, як це він зробив з Ієрархією, священиками і вірними Українських Церков, - хоч ворог намагався знеславити воїнів і мучеників, нищив намогильні хрести і заорював танками могили воїнів Української Повстанської Армії, - він не зумів знищити її. Вона існує як жива легенда, бо віддає себе під Пречистий Покров Пресвятої Богородиці... Благословення Господнє на Васі Йосиф, Патріярх."

Як бачимо, ці дві великі річниці - 100-ліття від народження першого Патріярха УКЦ, Блаженнішого Йосифа Сліпого і 50-ліття створення УПА, своїм ідейно-духовним спрямуванням творять одне ціле. Боротьба велася Церквою і Українським Народом за ті самі духовні вартості, виплекані на протязі тисячоліття на базі християнського вчення і світосприймання. Українські Церкви не пішли на службу диявольського режиму, як це вчинила церква

північного сусіда України, а разом з революційним підпіллям ділили спільну долю каторжників-мучеників. Символом тієї стійкості, мужності і героїзму, побіч легіону імен українських борців-революціонерів, виднітиме вічно славне ім'я Ісповідника Віри Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого. Він належить до найбільш героїчної доби в нашій історії і є її активним співтворцем. Нема сумніву, що його присутність і постійні контакти з провідними одиницями з ОУН-УПА, що перебували на московській каторзі, впливали взаємно на їхню поставу, а тим самим на маси каторжан.

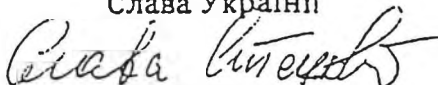
Вшановуючи ювілейну річницю УПА в її 50-ліття, "Послання у 40-річчя УПА" Патріярха Йосифа набирає особливого значення. Це Послання дає найкращу моральну оцінку УПА, як національній силі, що стала на прох зі світовою потугою - імперією зла.

Всеукраїнське Братство Вояків УПА в Україні, за підписом його Голови Михайла Зеленчука і Секретаря Головної Булави Романа Панкевича, повідомило, що окремою ухвалою Братства проголошено 1992 рік Ювілейним роком УПА, а архієпископ УГКЦ Володимир Стернюк поблагословив цей почин. В Україні вже покликано Ювілейний Комітет, який має зайнятися переведенням святкувань по всій Україні, при чому головне святкування передбачене на місяць серпень з уваги на вакаційний період і можливість приїзду гостей з діаспори. В часі між 8 і 29 серпнем 1992 року будуть проведені урочисті відзначення святкувань, включно з участю в перепохованні у Львові Блаженнішого Патріярха Йосифа. Заповіджені також святкування Ювілею УПА в діаспорі з участю делегацій Братства УПА з України.

В зв'язку з цими Ювілейними святкуваннями належить по всіх теренах і Краях нашої дії поробити наступні заходи:

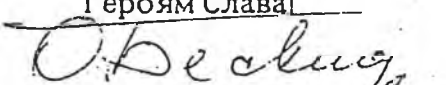
1. Створити Ювілейні Комітети, як теренового /крайового/, так і місцевого порядку, в залежності від наявності відповідних сил і важливості місця. До почесних Комітетів, крім українських, запросити також визначні особистості чужого світу і скласти відповідні програми святкувань. Ініціативу в творенні Комітетів повинні мати Вояки УПА, згідно їх проводи, а там, де їх немає - проводи Організацій УВФ.
2. В порозумінні з Всеукраїнським Братством УПА буде оформлений Головний Ювілейний Комітет в світовому масштабі, до которого повинні увійти видатні діячі українського й іноземного світу, як це було зроблено з нагоди 40-ліття УПА. Теренові і Крайові Проводи ОУН подбають про зголошення даних особистостей до Проводу ОУН, найпізніше до кінця місяця квітня 1992 року.
3. Братства Вояків УПА, в там де їх немає - Теренові Проводи, мають зайнятися організацією, згідно координацією поїздок в Україну з нагоди Ювілею УПА в серпні 1992 року, а також запрошенням делегацій з України на святкування в діаспорі.
4. Організації Українського Визвольного Фронту спільно з Братством УПА мають домагатися від Верховної Ради визнання ОУН і УПА як українських національно-визвольних формацій, що боролися за волю і незалежність Української Держави, а через те присвоїти членам тих формацій права і привілеї державних ветеранів війни. Всі громадські Централі і інші патріотичні українські організації належить включити в цю важливу акцію. Про хід цієї акції і про підготовку до святкувань 50-ліття УПА належить своєчасно, а не менше, як раз на квартал, інформувати Провід ОУН, починаючи з кінцем березня 1992 року.

Слава Україні

Слава Стецько
Голова

За Провід ОУН:

Героям Слава!

О. Бескид
Керівник Сектора Внутрішньої Політики

ПОСТАНОВИ СТОСОВНО ПОЛІТИЧНОЇ ПРОГРАМИ ОУН

1. Український визвольний націоналізм висуває історіософічну концепцію, в центрі якої стоїть розуміння історії як тяготіння до ідеалу **справедливості**. Під сучасну пору поривання до волі й справедливості розвивається в рамках національної держави, у вольово-динамічному змаганні народів до державної суверенності проти імперій.

2. На європейсько-азійському континенті є імперія, що стоїть колодою на дорозі вселюдського прогресу, яка насильно топче права багатьох народів, без політичної волі яких історія не може ввійти у наступний етап розвитку. Це є **російська імперія**, що зветься ССРСР.

3. Ліквідація російської імперії — імператив часу. Без розвалу цієї імперії ідея справедливості залишиться нездійсненою, а це означає, що людство не зможе приступити до досконалішого етапу історичного розвитку, наріжним каменем якого є ідея нації, тобто: а) визнання нації як найосновнішого чинника всіх суспільних і політичних відносин всередині національної держави, б) взаємна пошана кожної нації-держави до права кожної іншої нації на державну самостійність.

4. В колі волелюбних сил, поборників справедливості, антиподів російського людиноненависного та націоовбивчого імперіялізму знаходиться Україна та інші поневолені Москвою народи.

5. Україна відстоює шляхетні традиції, культурну спадщину й усі цінності західньої цивілізації: в далекому минулому наші князі й дружинники героїчно відбивали наступи диких орд, доки ще закріплювалася західня цивілізація в політичному хаосі середньовіччя, і тим забезпечили розвиток європейської культури. І в новіших часах світ, а зокрема країни Західньої Європи не були змушені відстоювати свою волю у конфлікті з безпардонною російською імперіялістичною потугою, оскільки Москва спрямовувала свої сили проти визвольного руху України й інших поневолених нею народів.

Так, як колись Україна боролася проти східнього насильництва й була забором культури й цивілізації перед кочовиками, так і тепер у спільному фронті з іншими поневоленими народами вона знаходиться у стані безперервної боротьби, захищаючи волю й політичну незалежність країн Заходу перед експансією російського імперіялізму.

6. Український визвольний націоналізм, борючись за Українську Самостійну Соборну Державу, визнає священне право **кожного** народу на свою державну незалежність.

На підтвердження цього принципового ставлення може послужити позиція в недавньому збройному конфлікті щодо кувейтської державної самостійності, без жодних передумов про «сполучення» її з розв'язкою так званої «палестинської проблеми».

7. Відстоюючи право народів на свою державну самостійність, ОУН виступає проти подвійної моралі в політиці Заходу відносно збереження інтегральності російської імперії, ОУН за волю й державність поневолених народів.

8. Гасло «Воля народам! Воля людині!», висунуте понад півстоліття тому, — Організація Українських Націоналістів і сьогодні трактує як більш актуальне, ніж будь-коли.

9. Як довго Захід буде розпачливо шукати якоїсь спільної мови з російською перебудованою, але в основі незміненою імперіяльною потугою, нехтуючи правами народів на визволення з-під опіки «червоної Москви», — так довго західні демократичні країни не зможуть стати співархітекторами нового світового ладу.

10. Національно-визвольна боротьба України й інших поневолених Москвою народів — проти збереження російської імперії і за державну самостійність народів — найпрогресивніша течія сучасності, оскільки вона оперта на визнанні потреби усунути всі форми соціального гніту й визиску людини людиною, партією, класом чи державою.

11. Український народ, в його невгамовному змагу за державний суверенітет нації, за волю народам і людині — є носієм нового справедливого ладу в світі. Це ствердження ніякою мірою не накладає на наш народ будь-якої місії. Український революційний націоналізм ніколи не пропонував і тепер не пропонує українського месіанізму.

12. Український націоналізм відкидає всякі марксистські, нео-марксистські, псевдодіалектичні історіософічні концепції, які доводять, що матерія — це первісна основа буття, що матеріальні, чи стисло економічні інтереси — це рушійний живчик історичних процесів, що вся дотеперішня історія розвивалася у висліді «класової боротьби».

13. Український націоналізм обґрунтований на концепції, що гласить: кожна історична епоха знаменна певним «духом», що сам є вислідом вольових поривань і тяготінь людини й народів у їхньому бажанні встановити вільний і справедливий лад на землі.

14. Модерна епоха — це доба націй, а модерна історія — це запис в духовому тайнописі людини до змагань народів світу за національно-державну самостійність, велична епопея їхнього тяготіння до волі.

15. Український націоналізм визнає: в сучасній добі національна держава, побудована на демократичних принципах народовладдя, — це найсправедливіша форма організації суспільних відносин, суверенність котрої — необхідна передумова для осувереннення людини.

16. Марксизм у всіх його формах (ленізм, маоїзм, «гуманний марксизм»), нехтуючи примат суспільно-національної органічності, як необхідної підстави для побудови справедливого ладу в світі, зазнав повної поразки. Маркс ніколи не будував запроєктоване ним «безкласове суспільство» на ідеалі справедливості, вважаючи, що цей ідеал, подібно як усі культурно-духові, релігійні та національно-політичні цінності, — це не основа суспільства, а якась «надбудова», нібито видумана правлячими класами на те, щоб, мовляв, прикривати дійсний експлуататорський характер усіх дотеперішніх суспільних відносин. Марксистська концепція побудована на етичному релятивізмі, себто на нехтуванні абсолютного ідеалу справедливості, і тому вона не може виступати, як позитивна наукова підстава для побудови справедливого суспільства.

17. Український націоналізм уважає, що в інтересі нації — забезпечити кожній людині умови для її повного розвитку і себевиразу у вільній праці.

18. Український націоналізм проти гедонізму, тобто намагання досягнути насолоди в житті. Український націоналізм за культ людини-борця, оскільки немає більшої насолоди за ту, що окриляє борця за правду, за справедливість. При цьому слід зазначити, що націоналізм ніяк не означає якусь ірраціональну любов до власної нації. Щоб стати націоналістом, насамперед слід пізнати й глибоко «полюбити» справедливість як вищу категорію життя людини, і силою цієї любові змагатися за загальне добро власної нації, що вимагає «любови», тобто пошанування прав кожної людини, кожної нації, чим все людство збагачується, ближче підходить до ідеально справедливого ладу на землі.

Жоден імперіяліст не може стати націоналістом, оскільки його все єство виповнене не любов'ю до справедливості, а ненавистю до неї і до народів.

19. Нація може конкретизувати свою волю до життя й влади лише у власній, національній, суверенній і соборній державі, побудованій на принципах народовладдя. Національна держава — це постійна об'єктивізація волі нації та людини, це найвища форма організації буття народу, структура й устрій якої відповідають притаманним прикметам нації та потребам її життя. Лише національна держава може забезпечити вільний розвиток усіх її духових і матеріальних сил та належне місце між іншими державними народами.

20. В центрі націоналістичної програми державного будівництва і соціального ладу стоїть суспільно й національно відповідальна людина, вільний продуцент, вільною працею якого збагачується вся національна спільнота. В комуністичному ладі властива людині ідентичність, її істотна індивідуальність є здавлені, примусово зведені до рівня аморфної, безідентичної масовості. Демоліберальний капіталізм і тоталітарний комунізм — дві сторони тієї самої медалі, два екстремі того самого лиха: нехтять до національного первня, до нації взагалі, як основного упорядковуючого чинника всіх суспільних відносин.

21. В націоналістичній концепції національна держава розуміється як дорогоцінність усіх її громадян, які є співгосподарями, з однаковими правами й обов'язками, відповідальні за її добробут, чим збагачується добробут кожної одиниці-громадянина в тій державі. Така концепція держави відмінна від демоліберальної, в якій людина трактується як звичайний споживач, відокремлений від спільноти та інших співжителів того суспільства.

22. Основний ключ соціальної програми українського націоналізму — це ідея вільної праці. Кожний продуцент матиме повну можливість користуватися продуктами своєї пра-

ці, в розумінні його духовотворчої діяльності, чим квантитативно та якісно збагачується спільнота-нація в цілому.

23. Праця — це творчість, це радість життя. Кожна корисна суспільству праця є етично однаково вартісна, без уваги на її якість і ефект у розбудові суспільства. Праця — це не кара, а нагорода. Не гедоністичне вдоволення зиском, а вищі духові вартості визначають вартість праці.

24. В комуністичній системі людина зведена до кріпацького статусу. Вся власність у руках держави, а конкретно тих, що за наказом компартійних ватажків насильством і терором верховодять суспільно-політичною структурою Марксистська формула «диктатури пролетаріату», що мала б постати в перехідному періоді після «пролетарської революції» в усіх комуністичних країнах, перетворилася в диктатуру самопроголошеного «авангарду» пролетаріату, отже в диктатуру компартії.

25. В СССР комуністична система рабства пов'язана з імперіялістичною системою націоналістичного насильства та беззаконня. Антилюдяність, людиноненависництво, нехоть до національного примату в суспільних відносинах тісно сходяться з російським націоналістичним ідеалом, що прямує не лише економічно по-колоніальному визискувати поневолені народи, але перетворити їх в анонімних молохів, в національно невизначений «советський народ», в духово неокреслену масу новітніх яничарів, як перший крок до включення їх, меншевартісних «молодших братів», до російської нації.

26. Націоналістичний соціальний лад, в центрі якого поставлений примат соціальної справедливості і загального добра національної спільноти, дбатиме, щоб усі поступові технологічні надбання у всіх галузях виробництва насамперед були підпорядковані вимогам національної спільноти і служили її інтересам. Цей надклясовий лад в Україні опиратиметься на засадах правовості, соціальної справедливості, гідності людини та гармонійного урівноваження індивідуальних прагнень із вимогами та потребами всієї спільноти.

27. Український націоналізм відкидає всі клясократичні концепції чи доктрини, які оперті на взаємопожиранню. Націоналістичний надклясовий суспільний лад виключатиме всі форми визиску людини людиною, клясою, партією, державою, в ньому кожна людина творчо-вольова.

28. Кожний народ має право на суверенне життя у власній національній державі. Національна держава, побудована на демократичних засадах, — це найпрогресивніша форма організації суспільних відносин. Як довго нація поневолена чужою, насильно накиненою колоніальною системою, так довго вона залишається безвольним матеріалом у руках імперіальних потуг. Бездержавна нація ніколи не може виступити як власнопідметний, суверенний чинник в політиці і в історії.

29. Немає суверенної влади в Україні. Існує лише колоніальний адміністративний режим у Києві, підпорядкований імперіальному центрові Москві. Проголошення у псевдо-«парламентарних» радах «Деклярації про державний суверенітет України» й винесення ухвали, що закони т. зв. УССР мають першество над союзними, — політична нісенітниця.

30. Український націоналізм стоїть на становищі, що жодний колоніальний орган т. зв. УССР не може бути виразником волі української нації. Український націоналізм послідовно тримається основної засади національно-визвольної боротьби, а саме: єдиний вихід — замінити систему колоніального безладдя правдиво демократичною системою *народовладдя*.

31. Російсько-комуністична імперія поневолює інші народи, щоб матеріально використовувати їх, щоб духово їх винищити, калічаючи поступово їх національно-духове ество, щоб урешті включити їх, асимілюючи, до російської нації. Ця російська імперіялістична, суто шовіністична політика грубого насильства була оправдана якоюсь месіаністичною ідеєю, в минулому проголошенням «Москви — Третім Римом» чи «обороною православ'я», в недавньому минулому: визначенням Москви «опорою світової соціалістичної революції», «надійною опорою проти фашизму», чи — врешті — «оплотом національно-визвольних рухів», або бастіоном миру у світі».

32. Найсмертельнішим історичним ворогом української нації є агресивний та завойовницький російський імперіялізм, успадкований від російських царів, що протягом кількох століть змагає до знищення ідейно-духових первнів українського національного генія.

33. Україна і Росія — це два діаметрально протилежні комплекси вартостей, суперечливі антиподи у всіх сферах життя, світогляду та світосприймання. Це два споконвічні воро-

ги з цілком протилежними ідеалами життя, що зустрічаються на всіх відтинках співвідношення. Це два цілком протилежні ідейно-духовні, релігійні, морально-етичні, політичні та культурні комплекси.

34. Наступ Москви на Україну суцільний: вона намагається змінити духовність нації, її світогляд, її соціальні, релігійні та правові ідеали. Вона силкується створити якусь аморфну, обездуховлену та обезголовлену амальгаму, що зветься «совєтський народ».

35. В боротьбі за УССД український націоналізм висуває культ національних традицій. Він бореться за свою релігію і культуру, за свій світогляд, за свої суспільні інститути.

36. Український націоналізм критично оцінює концепцію про те, що «демократична Росія» позбудеться своїх імперіалістичних намірів щодо України й інших поневолених Московією народів.

37. Український націоналізм не вбачає апіорно в кожному росіянинові ворога України. Основний критерій, яким оцінюється кожного росіянина, — це його ставлення до Української Самостійної Соборної Держави. Кожний росіянин, який, пізнавши істину справедливості, зрозумів, що демократія не можлива в Росії так довго, доки вона залишається імперіалістичною потугою, який бридиться націовбивчою політикою Кремля, який, врешті, за розвал російської імперії, який визнає побудову на її руїнах демократичних держав (і одною з таких повинна бути демократична російська держава), — лише такий росіянин може бути нашим союзником.

Кожний росіянин-імперіаліст, який намагається зберегти імперію чи в її сучасній формі, чи в якомусь іншому варіанті, — ворог українського народу. Кожний росіянин-імперіаліст, що силкується ввести наш народ у нову колоніальну пастку, просуваючи якусь нову облудну формулу «нового союзу суверенних республік», чи автономних держав у федералістичній або конфедералістичній, але по суті *колоніальній* структурі, — це ворог українського народу.

38. Констатується у Совецькому Союзі наявність певних політичних сил, які вважають, що імперіалістична політика не принесла Росії слави, а довела до спустошення здорового російського духу і до економічної руїни. Стверджується, що ті сили здатні пройти певну метаморфозу, приймаючи нові моральні й політичні, суто гуманістичні вартості, з яких випромінює пошана до прав інших народів, зокрема Московією поневолених. Українські націоналісти з повним розумінням і прихильністю ставляться до таких сил в Росії, що змагають побудувати на російських етнографічних землях російську демократичну республіку.

39. Українські національні сили, борючись за віднову української незалежної державності, ні в якому разі не можуть узалежнювати свій змаг за здобуття національної волі від демократичних процесів, що відбуваються в Росії, хоча можна вважати нашим обов'язком всеціло сприяти таким процесам.

40. Проголошена в ССРСР т. зв. «перестройка» й «гласность» — це ніщо інше, як облудний ярлик для програми політичних реформ, які мали б довести до поступового введення «демократизації» в совєтському суспільстві. Не можна вважати, що деякі полегші, що їх вводиться нібито для «демократизації», — це якась благовісна ласка з боку Москви. Ці реформи були вимушені тими процесами, а передовсім національно-визвольними, які назріли в ССРСР. Остаточна ціль цих реформ полягає в тому, щоб не допустити до розвалу імперії, зберегти її в іншому, «демократичному» варіанті.

41. Одним із кроків у сторону «перебудови» російсько-комуністичної імперії в російсько-«демократичну» імперію був т. зв. референдум щодо союзного договору 17 березня 1991 р. Шляхом колоніального плебісциту червона Москва бажала надати пошматованій фасаді «совєтського федералізму» оживлюючий поштовх «законності». Багатолюдна участь у «всесоюзному» референдумі, який нібито дав нагоду «совєтським громадянам» заманіфестувати свою волю у масовому стремлінні зберегти недоторканість союзу, витворила ілюзію демократії.

42. Заманлива для декого «Деклярація про державний суверенітет України» наприкінці виразно стверджує: «Принципи Деклярації про суверенітет України використовуються для укладання союзного договору». У цьому квінтесенція колоніальної діалектики: в одному реченні заперечується вся попередня концепція «Деклярації».

43. В умовах імперіалістичного колоніального насильства, поневолений народ, який, виключаючи всяку іншу, веде лише «законну парламентарну боротьбу», дозволяє, щоб ворог увів його в лябіринт, ключ до виходу з якого має лише той, хто створив його. За-

мість визнання повної самостійності, ворог надаватиме право вести балачки про «конституційне право на вихід із союзу», право, яке ворог мав би ласкаво визнати.

44. Український революційний націоналізм рішуче відкидає як єдину «законну, мирну, парламентарну, чи етапну боротьбу» за Українську Самостійну Соборну Державу. Вести «законну боротьбу» за національне визволення можна лише в умовах законності. Якщо вести «законну боротьбу», то насамперед слід мати справу з законним парламентом. Державність не можна звести до нагромадження свобод і тоді поступово після деякого часу проголосити самостійність. Свободи, демократичні вольності можуть постати щойно в умовах державної самостійності, яка стане їх гарантом. Немає справжніх громадян у колонії, а є лише раби імперіялістичної системи.

45. Нація стає суверенним чинником у політиці лише тоді, коли стверджує свою волю до влади в незалежній державній формації, коли буде систему управління, законодавчі, виконавчі та юридичні органи народовладдя згідно з її історичними, політичними, соціальними, економічними, культурними та релігійними вартостями, бажаннями та потребами.

46. Щоб відвоювати владу, уярмлена нація мусить вести тотальну боротьбу в усіх сферах життя, тобто національну революцію. Національна революція — це багатогранний етапний процес, який розвивається у всіх шарах і на всіх відтинках життя поневоленого імперіялізмом народу і прямує до відвоювання влади.

47. Національна революція — це тотальна боротьба за владу. Це не змаг групи «професійних революціонерів», які зорганізовані в лавах гостро дисциплінованої організації, фанатично віддані одному вождеві-демагогові, який деспотично верховодить над нею. Революційний змаг не може бути зведений до тероризму. Це не бунт мас, які в божевільному фанатизмі виливають свою лють, перетворюючись у кровожадних горлорізів. Національна революція — це відкритий всенародній вольово-стихійний змаг за владу, що ведеться на всіх відтинках життя.

48. Революційна Організація Українських Націоналістів відкидає концепцію «референдуму» з ініціативи імперського центру в Москві, чи агентури колоніального режиму в Києві, як законний вияв волі української нації.

Імперіялізмом поневолена нація може висловити свою волю лише безкомпромісовою визвольною боротьбою за самостійність і державність.

49. Український націоналістичний рух веде принципіальну політику, засуджуючи опортунізм, тобто зговір в ворогом, який за деяких умов, для нього вигідних, може петлю попустити, але може і в будь-який час її затягнути, якщо це буде йому вигідно.

50. Боротьба за національне визволення, за Українську Самостійну Соборну Державу перманентна, вона ніколи не припинялась і не припиниться до часу повної перемоги.

"Змінність тактики і форм дії комуністичної партії належить до найважливіших засад большевицької практики. Її застосовують зокрема тоді, коли йде про підступний обман і послаблення напору, або відпору ворожих до большевизму сил. Большевики стоять у постійній боротьбі з тими народами, яких вже встигли поневолити, як і з іншими, до яких добираються. Прямим застосуванням насильства не все і не всюди вдається перемогти здорові, свободоблюбні сили народів. Підступ має допомогти там, де насильство не діє; або де не стає сил для фронтової боротьби".

Степан Бандера: "ПЕРСПЕКТИВИ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ", видання ЗЧ ОУН, 1958, стор. 36.

ГОЛОВНІ ІДЕОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ

Організація Українських Націоналістів (ОУН) визнає націю найвищою суспільною категорією, що є не лише непорушною *основною* розвитку та процвітання, але й надійною *запорукою* повноцінного життя людини-одиначки, родини, народу, є гарантом поступу людства.

Українська нація, сягаючи своїм животворним корінням у вікове минуле й проходячи по через сьогодення у незбагнений і безмірний світ майбутнього, — *незнищенна, вічна*. За чітким і найдохідливішим визначенням нашого Національного Пророка Шевченка, нація — це «живі, мертві і ненароджені».

Нація — безцінна вартість. Її не можна підмінити ані насильно утвореним безкласовим суспільством, чи конгломератом народів і народностей, ані збанкрутілою федерацією, чи конфедерацією, ані примарним міжнародним альянсом, чи союзом держав «на нових договірних основах», що фактично є закріпаченням волелюбних народів під тоталітарно-деспотичним верховодством російсько-большевицьких імперіялістів.

Нація — сукупність усіх верств і прошарків. Ніхто не може жити за межами існування й діяння нації, не дивлячись на своє соціальне походження, майновий стан, інтелектуальний рівень, сферу особистих уподобань і зацікавлень, поглядів щодо громадських і суспільно-політичних формувань і дій, не зважаючи на місце й країну проживання, на професійну чи безконфесійну приналежність, на вияв та інтенсивність внутрішньої спонукальності для своєрідних форм і засобів діяльності тощо.

Нація — єдність усіх поколінь. Національний розвиток не є результативним підсумком сьогочасної діяльності, він базується теж на вартостях, нагромаджених попередніми поколіннями. Примножені надбання, підкріплені сучасниками, передаються нащадкам. Це і є найголовніший фактор духового й ідейного єднання поколінь.

Нація — утверджена спільнота. Вона народилася у висліді тривалих історичних процесів, гартувалась у горнилі самовідданої боротьби за суверенність, за право жити незалежним життям у своїй власній самостійній державі.

Нація — підмет міжнародного життя. Гарантуючи свою підметність державним суверенітетом, нація набуває сили й права вирішувати історичні світові процеси.

Нація — рішальний фактор міжнародної справедливості. Всім державним і бездержавним народам притаманні національна воля і життя в самостійних державних структурах. Лише за існування націй і їхніх незалежних держав можна справедливо врегулювати міжнародні взаємини шляхом ліквідації визиску одного народу іншим і знищення імперій та колоній.

В силі *духу* квітне перемога нації, її могутність і непоборність.

Життя нації — це перманентна й багатогранна боротьба за виживання, за гідне існування в умовах державної суверенності, що є найстійкішим забезпеченням того існування, за повний самовияв і утвердження, за духовий і економічний ріст.

Народ — це утворена у визначених географічних, історичних і економічних умовах спільнота з окремішною культурою, мовою, характером, традиціями, звичаями й іншими, відрубними від чужих народів, прикметами.

Народ житиме, якщо виступатиме проти зазіхань ворожих імперіялістичних сил, що намагаються духово й матеріально його ограбити, позбавляючи культурних і матеріальних надбань, народ збережеться, якщо не дозволить витіснити мову, а також згладжувати притаманні лише йому національні відмінності, якщо відстоюватиме історичну правду.

Ступаючи на шлях боротьби за свою суспільно-політичну підметність, за гідне місце під сонцем у колі інших вільних народів, за державну суверенність, за продовження й утвердження свого існування, — такий народ підноситься на вищий ступінь і стає *нацією*.

Той же народ, що, роблячись інертним, безініціативним і збайдужілим, поступово втрачає самопошану до самого себе, нехтує шанобливим ставленням до рідної мови, до своєї національної віри, до світлих і водночас трагічних сторінок свого минулого, до національ-

них борців, що змагалися й погибали в битвах за його волю й щастя, — такий народ нидіє й перетворюється в етнографічну масу й, ставши погноєм чужих сил, урешті-решт зникає з лиця землі.

Організація Українських Націоналістів визнає: людина-одиниця — це складова частина нації й органічно з нею зв'язана, вона не є інертним мікроскопічним уламком. Перш усього вона ініціативний, діяльний та керівний фактор усього національно-суспільного життя.

Адже ж і сама теорія нації не є абстрактним явищем, відірваним від дійсного життя, оскільки вона виникла у головах людей-одиниць з життєво необхідною метою.

Кожна людина, як окрема, оригінальна й неповторна цілість, наділена вільною волею, має право на всебічний розвиток, на свої духові аспірації й матеріальні потреби, на вияв своїх намірів і починань, на виконання, кінець-кінцем, такого чи іншого, більш чи менш відповідального призначення.

Повновартісну людину творчо підносить саме почуття відповідальності й громадянського обов'язку перед нацією.

Ставлячи перед кожним українським громадянином безумовну вимогу громадянського обов'язку, Іван Франко імперативно закликав: «Кожний думай, що на тобі мільйонів стан стоїть, що за долю мільйонів мусиш дати ти відповідь!»

Українським націоналістичним рухом заперечувалось і категорично відкидається трактування людини-одиниці антигуманною комуністично-большевицькою політикою як чогось малозначного, як «гвинтика» у машині суспільно-державного радянського організму, а також рабське культивування вождизму, чи — врешті — гидотне возвеличування «політично непомильної» партократичної верхівки.

Засуджується плекання типу людини-одиниці, яка свої користолюбні власні інтереси ставить вище за інтереси іншої людини чи за інтереси національної спільноти. Рішуче відкидається потурання свавільному індивідуалізму, поборюється тип паразита й споживача.

В інтересі національної спільноти лежить: гарантувати кожній людині право й умови для її всебічного розвитку та себевияву у вільній праці шляхом задоволення її особистих зацікавлень і потреб. Девізом для кожної людини-одиниці повинні послужити слова грузинського поета Шота Руставелі: «Пропаде все, що ти сховав для власної потреби, все те ж, що людям ти віддав, повернеться до тебе».

Українська людина-одиниця повинна працювати для добра нації. Працюючи для нації — працює для себе. Невідкладне завдання українця — вірна служба українському народові. Глибоке почуття патріотизму — прикраса громадянина. Кількістю людей-одиниць високої ідейності, притаманної кожному українському націоналістові, вимірюється сила й велич нації.

Популяризація культу безмежної жертвенності у користь народу та нації — першочергове завдання, вічно живе й актуальне. Популяризація культу сили: духової, моральної, фізичної — повсякденна вимога. Де духово, морально й фізично сильні одиниці — там духово, морально й фізично сильний народ. Єдине і найпотрібніше: виховування на здорових засадах сучасників і всіх грядущих поколінь.

Організація Українських Націоналістів визнає: родина (сім'я) — кровне скупчення найближчих родичів (батьки, діти, їх потомки) — за всіх часів була й залишиться фізичною основою людського роду. Вона і творець, і зберігач, і джерело продовження його існування. Ріст і розвиток народу залежить від росту й розвитку родин — його основних клітин. Духово-моральне здоров'я родини — найкраща запорука здоров'я нації. Важливість цієї безперечної істини стверджується світочами науки й культури, найпередовішими вченими, що головним предметом своїх наукових праць вважають дослідження та вивчення суспільства у всіх його аспектах і законів життя суспільства та його розвитку.

Родина — перша школа *патріотизму*, національного єднання та виховання, місце прищеплення здорових норм і навиків, кузня пошанівку рідної мови, традиції, звичаїв і обичаїв. Державні акти, всі засоби соціального впливу та захисту повинні бути спрямовані на службу родині, на збереження й укріплення здорової сім'ї.

По всьому світі, в тому ж і в розвинутих країнах, відмічається постійно зростаючий розлад у родинних взаєминах з тяжкими наслідками. Своїм нищівним впливом це загальнопоширене явище не обійшло й українських родин, сіючи незлагодженість, дисгармонію, кінцевим результатом яких є розлучення, а це в свою чергу крайньо негативно, а то й

фатально впливає на наш національний цвіт — дітей. Розлад у родинних взаєминах не тільки заслуговує на осуд, він крайньо погано впливає на виховання дітей, підриває пошанівок дітей до батьків, вносить атмосферу недовір'я, знецінює високі моральні вартості, ослаблює силу нації.

Стосується це кожного і всіх: позитивне вирішування проблеми міжродинних відносин, вироблення заходів на укріплення родин, на їх здорову екзистенцію — пекуче, гостроактуальне й невідкладне питання, рішення якого в інтересі самих родин, держави й нації.

Організація Українських Націоналістів визнає: єдиним і сталим гарантом життя й всебічного розвитку народу та нації є суверенна, тобто самостійна, від нікого незалежна держава. Власне за таку державу українського народу ніколи не припинялася й не припиняється боротьба, стаючи на різних історичних етапах більш чи менш інтенсивною, застосовуючи, в залежності від вимог часу, такі чи інші методи й форми. Незмінна риса тієї боротьби — її перманентність. Саме перманентна боротьба за суверенну державність, в якій проливається хоч би одну краплю крові, підносить народ на рівень нації.

Вороги української нації завжди заперечували й заперечують необхідність української суверенної держави. Втрачаючи впливи на народ, вони вдаються до найпідліших інсинуацій, урешті-решт, до підміни змісту таких величних понять як суверенність і економічна незалежність. «Деклярація про державний суверенітет України», допоки не має сили закону, не може бути заповнена конкретним змістом, вона не виходить поза межі простого пропагандистського засобу.

Лише українська суверенна державність є запорукою стійкості, непорушності й повної пошани до закону, перед яким усі рівні. Відкидається раз і назавжди злочинну практику російсько-комуністичних імперіялістів, що нехтує законом, ставлячи компартію у надрядне становище.

Лише українська суверенна держава в силі справедливо й результативно вирішити всі політичні, соціальні й економічні проблеми, а також ряд таких пекучих і невідкладних питань, як ліквідація розпалюваних ворожими силами внутрішніх міжнаціональних і міжконфесійних конфліктів, забезпечуючи мирне співіснування конфесій чи навіть їх об'єднання. Лише українська держава здатна упорядкувати нормальні відносини між усіма суспільними верствами й прошарками, ставлячи в центр уваги інтереси людини, родини, народу.

Лише в умовах української суверенної державності можливо здійснювати високі принципи народовладдя шляхом покликання до життя, за демократичними засадами, вибраного народом найвищого представництва: законодавчого, виконавчого і судового та забезпечення злагодженості між ними.

Лише Українська Самостійна Соборна Держава гарант свободи народу й людини.

Боротьба за українську суверенну державу — священна справа всього українського народу. Лише зусиллями найширших мас України, включаючи в ряди борців за досягнення цієї величної мети, поряд з українцями, і доброзичливі іншоонаціональні, лояльні до українських змагань, сили, буде відновлена Українська Самостійна Соборна Державна.

Організація Українських Націоналістів визнає: нація є складовою частиною світової констеляції, тимто її місце мусить бути чітко визначене, а це значить — мусять бути накреслені взаємини з іншими націями.

Визнання принципів загальнолюдської справедливості, українська засада, освячена віковою традицією: «свого не віддамо, чужого не хочемо» — віддзеркалюють прагнення народу.

Самі життєві обставини змушують констатувати факт, що ніодна нація не може жити в ізоляції, як це ще подекуди могло бути в далекому минулому, що не лише спілкування, а координація спільних з іншими націями дій, передовсім у питаннях екології, зокрема ж щодо збереження самого життя на Землі, — гостра вимога часу.

XX сторіччя, особливо ж його друга половина, характерне не лише позитивними досягненнями, хоча б такими, як високоефективні здобутки в царині науково-технічної інформації, але — на превеликий жаль — і крайньо негативними явищами: надмірно підвищеною радіацією та хемізацією ґрунтів, що в свою чергу викликає не лише побоювання за завтрашній день, але й тривожне передчуття світового катаклізму. Промовистий доказ того — аварія на Чорнобильській атомній електростанції, наслідки якої далі завдають болючих ран не лише українському, білоруському та російському народам, але певною мірою й народам Європи. Це справа не лише однієї обмеженої кількості націй, а всесвітня проблема.

Наявність ядерної зброї в світі, а також інших засобів масового знищення, змушує на-
роди переглянути свої колишні позиції щодо майбутніх війн, які не забезпечують перемо-
ги ні тим, що обороняються, ні тим, що нападають. При розгляді міжнаціональних взає-
мин слід брати до уваги і той факт, що і вирішування спірних питань «звичайною» збро-
єю, але при наявності атомних електростанцій, може дати той самий фатальний резуль-
тат, що війна із застосуванням атомної зброї — тобто радіаційне винищення воюючих
сторін і їхніх ближчих і дальших сусідів, а можливо — й усього людства. Сам вислів
«виживання націй і всього людства» виповнюється новим, тривожним змістом.

Організація Українських Націоналістів визнає: як українська нація, так і її життєдай-
ний витвір — український націоналізм, що найтісніше з нею пов'язаний, характеризуєть-
ся незнищенністю і вічністю. Між багатьма іншими найвидатнішими його рисами особли-
во чітко виділяються життєздатність, непоборність, багатогранність.

Визначення українського націоналізму не вкладається у тісні рамки сьогочасної простої
формули, оскільки він поповнюється та збагачується новими й новими позитивними по-
знаками.

Український націоналізм — це сукупність поглядів на світ і життя, що в утвердженій
оцінці вартостей перше місце відводить *нації* — як найвищій суспільній категорії.

Український націоналізм — це Дух Одвічної Стихії», це та могутня, безперерійно в гущі
народних мас палаюча, неподоланна *сила*, що віковично берегла, береже й берегтиме на-
цію перед нищівними ударами.

Український націоналізм — це динамічна, невсипуща і послідовна *творчість* усіх поко-
лінь і їх нащадків, що є найтривалішим фундаментом духового та матеріального росту
нації.

Український націоналізм — це ясна й логічно складена *ідеологія* — усистематизоване
сузір'я творчих думок (ідей) і поглядів, що вказує й осягає шляхи життя та поступу нації.

Український націоналізм — це визвольний, соборницький суспільно-політичний *рух*, що
на засаді єднання в суцільний фронт усіх поборників державної самостійності *мобілізує*
найширші народні маси до боротьби за волю народу й людини, за національну, політичну
й соціальну справедливість, за віднову на українських етнографічних землях Української
Самостійної Соборної Держави — єдиного гаранта існування, розквіту й процвітання нації.

Українські націоналісти в найширшому розумінні — це мільйонні когорти найактивні-
ших українських патріотів, це організовані структури борців з чітко зформульованою
ідеологією й суспільно-політичною програмою, зі своєю стратегією й тактикою, об'єднані
спільністю революційно-визвольних ідей і дій.

Реасумуючи вищез'ясовані визначення українського націоналізму, його годилося б об-
разно прирівняти до гольфстріму, бо так, як він своєю могутньою течією теплих вод зо-
гріває європейські країни, створюючи пригожий клімат і нормальні умови існування, — так
український націоналізм потоком животворних ідей забезпечує безсмертність української
нації і окриляє народ у боротьбі за перемогу його найвищих ідеалів.

"Український націоналізм бореться за відродження такого суспільства,
в якому не буде паразитизму і будь-якого гноблення, він рішуче відкидає
інтернаціоналізм, тоталітаризм, не зважаючи на його барву, примат дер-
жавної бюрократії над творчою людиною, себто заперечує класову боротьбу
як глузд історії в соціалізмі марксистського типу... Український націона-
лізм — ствердження влади народу і свободи людини. Його джерелом є світлі
українські традиції і потреби українського народу..."

Ярослав Стецько: "ЗА ЩО І ПРОТИ ЧОГО БОРЕМОСЯ", "Українська Виз-
вольна Концепція" ч. 2, 1994, стор. 123.

ПОСТАНОВИ ЩОДО ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ ОУН, ПРИЙНЯТІ VII НВЗ ОУН

А. Загальні ствердження

1. Внутрішня політика ОУН, як один з її дієвих виявів, направлена на здійснення головної мети ОУН — здобуття Української Самостійної Соборної Держави.

2. Здійснення цієї мети вимагає залучення усіх сил Нації в революційно-визвольні процеси, які ведуть до їх завершення у формі встановлення суверенної влади народу на його етнографічній території.

3. Залучення всіх сил Нації в революційно-визвольні процеси зумовлює konieczність консолідації діючих політичних сил в Україні і в діаспорі на спільно прийнятій платформі соціально-економічного і державно-правного ладу в Українській Державі.

4. Революційно-визвольні процеси в Україні, на даному етапі, проходять на ґрунті скрахованої імперсько-більшевицької системи і антигуманного ладу, структури котрого тримаються ще силою зненавидженої народом КПСС, КГБ-МВД та спеціальних армійських загонів, керованих імперським центром.

5. В протиставу імперським силам і їх системі, ОУН висуває ідею визвольного націоналізму з його програмою справедливого соціально-економічного ладу, демократично-плюралістичного державного устрою і забезпечення громадянам усіх свобод, що проголошені в Універсальній Деклярації Прав Людини.

6. Наявність в Україні певного числа політичних партій із подібними програмами, що своєю метою ставлять державну незалежність України без пов'язання з імперським центром, дає підстави для координованої дії в напрямі валення колоніальних структур і ліквідації накинutoї імперської системи.

7. Визвольна політика ОУН узгоджує зрізничкованість методів боротьби, які направлені на послаблення ворожих позицій і на зміцнення українського визвольного потенціалу.

8. Політична боротьба, ведена парламентарним і позапарламентарним способом, має сприяти революційно-визвольним процесам українського народу, придержуючись основних принципів визвольної політики, зафіксованих у спільно прийнятій платформі.

9. ОУН у своїй внутрішній політиці виключає міжпартійну боротьбу тих партій, котрі стоять на державно-незалежницьких позиціях. Між тими партіями, що мають спільного ворога, може бути тільки доброзичлива і конструктивна критика, а не боротьба.

10. ОУН визнає потребу одного Всеукраїнського Державного Центру з узглядненням усіх державних Актів, починаючи Актами 22 січня 1918 — 1919 років, Акту 1 листопада 1918 р. у Львові, Акту Карпатської України від 14.3.1939 р., Акту 30 червня 1941 р. у Львові і Маніфесту УГВР з липня 1944 р. Існуючі державні формації, що виводяться з тих Актів — ДЦ УНР і Українське Державне Правління, повинні об'єднатися в один Всеукраїнський Державний Центр для координації української визвольної політики до часу створення легальної влади в Україні шляхом вільних виборів.

11. Якщо б об'єднання тих двох державних формацій з якихось причин було неможливе, тоді координація визвольної політики повинна б наступити в висліді обопільних домовлень на базі спільної платформи за узгодженням і розподілом функцій. В такому випадку обидва Державні Центри діяли б паралельно, щоб відтак кожний зокрема міг скласти свої мандати до рук суверенної влади українського народу, яка буде встановлена у вільних виборах на засаді загального, рівного, прямого і пропорційного голосування, у відсутності імперських структур, згідно під контролю Об'єднаних Націй.

12. Керуючись добром української справи, ОУН вважає, що політичні, ідеологічні й міжорганізаційні розходження і суперечки, що виникли в часі Другої світової війни і зразу після неї, належать до історії, яка дасть їм належну об'єктивну оцінку. Тому використання тих суперечок і фактів, згідно інсинуацій, під сучасну пору в боротьбі з політичними противниками як в діаспорі, так і в Україні, належить вважати шкідливими з

погляду конечности консолідації всіх національних сил для досягнення волі і державної незалежності України.

13. В нашій боротьбі за УССД спираємось на світлі традиції нашого минулого з княжих, козацьких, січово-стрілецьких, а також з часів Визвольних Змагань 1917-21 рр., періоду дії СВУ-СУМ, УВО, ОУН-УПА, Карпатських січовиків і змагаємо до створення власних Збройних Сил, як гаранта захисту перед ворожою агресією та забезпечення ладу і порядку в Українській Державі.

14. Питання злочинних елементів в Україні, які, будучи на службі окупаційного режиму, відзначилися своєю жорстокістю і актами терору та поповненими злочинами супроти українського народу і людства, буде розв'язане судовою дорогою за прийнятими в міжнародному праві нормами, а також за правовими нормами, прийнятими передпарламентом України на перехідний період встановлення влади. Всякі самосуди підпадатимуть також судовому покаранню.

15. Національні меншості в Україні користуватимуться всіми громадянськими правами, включно із статусом культурної автономії, під умовою повної лояльності до речників і властей самостійницьких сил України в період її державного становлення.

Б. Становище до положення в Україні

Україна на початку 1990 років знайшлася в стані поглиблених революційно-визвольних процесів, спричинених ситуацією загально-імперського ідеологічного, політичного і соціально-економічного розкладу і національного спалаху поневолених Москвою народів. Цьому сприяло декілька основних факторів. Перший із них — це 10-літня війна в Афганістані, що відкрила перед народами, а головню перед вояками, правдиве обличчя російського імперіялізму. Десятки тисяч загинулих та інвалідів викликали протестні обурення і загальний фермент по всіх республіках, а зокрема в Україні, звідки у значній кількості рекрутувались бійці до Афганістану. Молоді вояки-комсомольці переконалися на практиці, що їх обдурили, посилаючи в Афганістан буцімто боронити Афганістан перед чужими агресорами, коли насправді йшлося про боротьбу волелюбного народу, який не бажав жити в накиненому йому комуністичному ярмі. Росії був потрібний доступ до Індійського океану, що було мрією московських царів ще в минулих віках.

Другим фактором, що струснув до глибини приспану національну свідомість України, стала жахлива своїми наслідками Чорнобильська катастрофа, яка виявила, що імперіяльна московська кліка готова спопелити Україну, насаджуючи їй 40% всього атомного потенціалу СРСР, на території густо заселеній і найбільш екологічно занечищеній з уваги на важку індустрію. Ця небувала в історії людства катастрофа показала безвідповідальність імперського центру по відношенню до своєї колонії, де основною метою є безоглядна експлуатація дїбр, без уваги на безпеку і добро жителів даної країни. Біля 10 тисяч померлих, сотні тисяч ушкоджених і мільйони потерпілих, причому кілька сот тисяч дітей, позбавлених здоровельного імунітету. Мільйони гектарів урожайних ґрунтів перетворилися на неужитки. Народ зрозумів, що без своєї власної держави він приречений на загибель.

Третім могутнім духовим стимулом національного пробудження було 1000-ліття Хрещення України-Руси, що його російські імперіялісти намагалися перебрати на свій історичний рахунок. 1988 рік дав початок виходу українських Церков із катакомбів, куди їх загнав безбожницький режим. Величаві відзначення того Ювілею в діаспорі, включно із світовим центром християнства в Римі, показали світові кому належить це 1000-ліття.

До того, рабовласницька система комуно-більшевизму, що перетворилась на державний капіталізм, підсилена тоталітаризмом, перевершила експлуатаційні спроможності робочого люду всіх часів і систем та довела до повного розкладу суспільства і його демократизації. Корупція, підкупство, розкрадання і грабїж суспільного добра стали невід'ємною характеристикою суспільних відносин в СРСР. «Не вкрадеш — не проживеш!» — це гасло на виживання окраденої з власности і з людських прав советської людини.

Другою сторінкою цієї системи був ріст нової суспільної кляси — номенклятури, яка закріпилась в керівних кадрах КПСС. Ця керівна кляса, користуючись монополією влади, присвоїла собі право на всі привілеї і стала потужною експлуататорською клясою над беззахисною масою робітників, селян і трудової інтелігенції.

Історія знає такі моменти суспільних відносин, коли довго накопичувана суспільна енергія виливалася вибухом і валила старі структури, що її придушували і не давали можливості розвиватися. Такий стан настає в СРСР, а зокрема в Україні. Революційно-визвольні процеси зближаються до вибухового стану, що, при умові поширення на всю імперію, готов зруйнувати тюрму народів — СРСР і дати місце на побудову ряду національних незалежних держав.

Повернення в Україну її борців (ОУН-УПА та інших, що довгими роками карались в російських гулагах за свої ідеї і любов до України), піднесло духа віри і наснагу до дальшої боротьби за національне відродження України, за її державний ідеал.

Правозахисний рух України, що спочатку розпочав свою дію у формі Української Гельсінкської Спільки, перетворився згодом в Українську Республіканську Партію. Разом із частиною членів Спільки Письменників України ці правозахисники створили Народний Рух за перебудову. Обидві ці формації застартували з ідеями конфедерації і федерації, які йшли по лінії горбачовської «перестройки», тобто «оновленого СРСР». Щойно основніша виміна думок і конфронтація з ідеями ОУН довели керівництво УРП і Руху до визнання ідеї незалежності Української Держави, під тиском народу.

Творення нових партій в Україні пішло по лінії політичного зрізничкування: УНП, ОДСУ, УХДП, УНС — партії націоналістичного напрямку; УНДП — ліберального; УДП, УСДП, Партія національного відродження України — в більшості дисиденти КПУ соціалістичного спрямування; Партія «зелених» — національно-екологічного напрямку; УСДП — селянська партія. Є ще низка менших партій, разом біля двадцяти. Крім політичних партій, в Україні потворилися організації й товариства громадського характеру. До них належать СУМ, СНУМ, Пласт, Січ, Сокіл, Братство св. Володимира, Комітет Української Католицької Молоді — молодечі організації, Т-во Української мови ім. Т. Шевченка «Прогрес», СПУ — Спілька письменників України, Т-во Лева, «Меморіал», «Спадщина» і ін. для ширення української мови і культури. Діє відновлене НТШ.

Діють Союз солдатських матерів і Союз Українок — жіночі організації як речник вільної української науки. Студентство з усіх університетів України об'єдналося в один Союз Українських Студентів з осідком у Києві. До такого об'єднання причинилась спільна голодова маніфестація з жовтня 1990 р., яка довела до підписання зобов'язання з боку Верховного Совета України про уступлення тодішнього голови уряду Масола, проведення перевиборів на багатопартійній базі, введення в дію Деклярації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року.

Окрему роль у революційно-визвольних процесах відіграють страйками по багатьох містах і промислових центрах України, які готові кожноразно підняти робітничі маси на страйки з домаганнями покращання свого соціального стану, включно до здійснення повного суверенітету України. Страйк донецьких і галицько-волинських шахтарів з весни 1991 р. був виявом національної солідарності і готовості до боротьби за досягнення політичних цілей.

Найновішими утвореннями в мережі громадських структур є Об'єднання Репресованих України, Діти Репресованих, Товариство Ветеранів ОУН і УПА. Унааявлення цієї категорії осіб у своїх структурах — це важлива ланка суспільного життя, яка засвідчує перед своїм народом і перед світом жорстокості чужого панування в Україні і незламну волю народу до свободи і державної незалежності.

Великі здвиги народу, де їх фірмував Рух і УРП, як «живий ланцюг» з січня 1989 р. в 70-ліття соборності України, 500-ліття «Козацької Слави», чи в Західній Україні перепоховання жертв НКВД в Дем'яновому Лазі з рамени УХДФ і місцевих організацій Івано-Франківщини, відзначення роковин 30 червня 1941 р., ставлення пам'ятників С. Бандері, Р. Шухевичеві, Є. Коновальцеві, Я. Стецькові — все це сприяє зростові національної свідомості і державницьких стремлень.

Висліди виборів до Верховного Совета України і до місцевих та обласних Рад в Західній Україні дозволили перебрати владу в демократичні руки, а в Києві дали більшість демократичним депутатам. Піднімаються на ноги також Слобожанщина і Донбас, що також матиме свій вплив на інші робітничі центри України. Опит у Західній Україні під час референдуму дав відповідь на безвідкличну волю народу жити у своїй ні від кого незалежній державі. Якщо б таке опитування відбулося по всій Україні, то є підстави твердити, що, хоч і в слабшій пропорції, відповідь була б також позитивна. Саме цього боїться московський окупант і через свої структури — компартію, КГБ-МВД намагається вдержати в «оновленому Союзі» Україну з її економічним потенціалом.

Так званий парламентарний шлях до усамотійнення України має на своєму позитиві те, що при допомозі офіційних засобів масової інформації показав народові наслідки його підневільного стану і konieczність альтернативного виходу з глибокої кризи, в якій перебуває комуністична система з її антигуманним і штучно вдержуваним соціально-економічним ладом.

Позапарламентарний напрямок політичної дії зосереджується в Українській Міжпартійній Асамблеї (УМА), що об'єднує низку партій і громадських організацій, які твердо стоять на самостійницьких позиціях і вибрали конгресовий шлях боротьби за УССД. До УМА входять: УНП, УНДП, УСДП, СУМ-СНУМ, Громадянські Комітети України, Об'єднаний Комітет за створення Збройних Сил України, Комітет української національної символіки, Об'єднання профспілок України «Правиця», Партія слов'янського відродження, Київський страйковий комітет, Т-во «Січ», Комітет Української Католицької Молоді та ін. Кандидатами до УМА є ОДСУ і УХДП. Започаткована в липні 1990 р. УМА має на своєму активі низку ініціатив загальнонаціонального значення, як: страйки, маніфестації, відзначення Акту 30 Червня 1941 р. тощо. Найважливішою, однак, ініціативою виявилось творення Громадянських Комітетів по всій Україні для реєстрації громадян УНР, згідно закону УНР від 2.3.1918 р. Очолена Ю. Шухевичем, а перед тим Г. Приходьком, УМА визнала Українське Державне Правління як легітимний уряд України та поробила заходи (безуспішні) перед ДЦ УНР, щоб створити єдиний Всеукраїнський Державний Центр. Кінцевою метою УМА є підготовка Національного Конгресу з вибраних народом делегатів для схвалення Основного Закону і встановлення української влади на території України. Для цього потрібно б зареєструвати понад половину управнених до голосування громадян України.

Наша аналіза

1. Парламентарний шлях

Кожен крок, що наближає нас до державної незалежності, треба вважати позитивним, незалежно від того, хто його робить. З цього погляду депутати ВР з Народної Ради, зглядно Демблюку, виконали свою місію частинно, якщо вони створили таку психологічну обстановку, яка й комуністів спонукала проголосувати за «Деклярацію про державний суверенітет України». Мінусом тієї Деклярації є її прикінцева фраза, що ця Деклярація має послужити для укладення «союзного договору». Не добиласть також Народна Рада, щоб ту Деклярацію перетворити в закон. В такому разі Деклярацію належить вважати маневром КПУ, щоб підбити собі ціну в очах народу, серед якого поняття суверенності є синонімом покращання побутових умов, а для певної частини — ілюзією державної незалежності. Залишається для Народної Ради єдиний шлях — добитися державної незалежності України через нові вибори в Україні (на базі багатопартійності під повною контролею існуючих партій), які дали б перевагу демократичним партіям, щоб відтак прийняти Основний Закон без жодних обмежень суверенності України. Тільки суверенна влада України матиме право входити чи не входити в союзи з іншими державами. В такому разі парламентарний шлях був би виправданий. Не маючи гарантій, що це вдасться перевести, такий шлях не можна вважати виключним.

2. Позапарламентарний шлях

Українська Міжпартійна Асамблея за рік свого існування відбула п'ять сесій, на яких дебатувалися цілі, форми дії та структура самої Асамблеї, яка віднайшла свою рівновагу в органах, що себе взаємно доповнюють і забезпечують нормальне функціонування. Найважливіше, що знайдено форми праці, які дозволяють на гармонійну співпрацю окремих органів та низових клітин. Позапарламентарна праця є набагато важчою, бо немає до диспозиції ні засобів масової інформації, ні тих можливостей руху, які мають депутати зі своєю депутатською недоторканістю, а також закордонними поїздками. Незважаючи на всі труднощі, УМА проявляє інтенсивну діяльність, співпрацюючи з УЦІС, а також є у контакті зі своїми організаціями-членами. Громадянські Комітети, що встигли зареєструвати біля 3-ох мільйонів громадян за несповна один рік, при мінімальних технологічних

засобах, заслуговують на особливу увагу. Для тієї праці необхідно є, щоб організації-члени УМА здобулися на поширення свого членства по всіх областях України і своєю мережею допомогли Громадянським Комітетам довершити розпочату справу реєстрації громадян УНР. УМА зі своїм позапарляментарним шляхом є альтернативною силою до КПСС, яка покищо держить керму колоніально-імперських структур в Україні. Розбудова військового сектора в УМА, а також профспілково-страйкового і молодечого відтинків дали б УМА головні важелі у підготовці альтернативних структур для державного будівництва.

3. Можливість консолідації й координації дій

На перший погляд між двома повищими шляхами немає точок стику, крім мети. Вони діють паралельно, незалежно один від другого. Навпаки, на тлі сепаратної дії можуть виникати конфлікти і ворогування, якщо хвилові інтереси в тому чи іншому місці зударяться. Що гірше, можуть заіснувати особисті конфлікти, які можуть мати шкідливі наслідки, так само, як можливі будуть випадки інфільтрації ворожих сил для розкладу одного і другого напрямку знутри. Можливі також провокації.

Щоб уникнути таких шкідливих явищ, необхідна взаємна інформація і координація дій. Те, що діється в одному напрямку і є суспільно і національно корисне, мусить знайти піддержку другого напрямку. Приймаючи, що парляментарний шлях буде з якоїсь причини вичерпаний, то залишиться ще позапарляментарний, явний або підпільний, якщо б ситуація в Україні набрала характеру конфронтаційного зудару з ворогом. Найважливіше, це те, щоб у обидвох напрямках було взаємодовір'я, що мета у них єдина і незмінна та що з ворогом не може бути на тлі мети ніяких компромісів. Злучення всіх національних сил до революційно-визвольних процесів — це і є Українська Національна Революція, не зважаючи на її, здавалось би, еволюційні етапи. Революційний зрив є остаточним і альтернативним до обидвох напрямків, засобом до досягнення мети — здобуття незалежної Української Держави. В цьому і є основна роль Організації Українських Націоналістів в Україні.

4. Окремий аспект дії політичних партій в Україні

Творення політичних партій в Україні в більшості випадків не має ідеологічних основ, а радше політично-особисті. Появляється людина із провідницькими, лідерськими здібностями, маючи декілька однодумців чи приятелів, і твориться партія. Такі партії звичайно не виходять поза границі одної, чи кількох областей, і це є негативний аспект такого партотворення. Нормально політичні партії повинні творитися на базі якоїсь специфічності в їхніх програмах. Подібне явище занотоване в нашій історії з початку цього століття, коли нараховувалось принаймні п'ять партій з окресленням «соціалістична». Подібне відбувається тепер, коли кожна партія (за малими винятками) додає собі прикметник «демократична». Коли ж ми проаналізуємо структури західно-європейських партій, то побачимо, що вони всі мають демократичні структури, але мало котра має це у своїй назві. Це найкраще видно по групуванню партій в Європейському Парляменті. Там знайдемо групи: Європейська Народна Партія (Християнські Демократи), Соціалісти, Консерватисти, Ліберали, Аграрники, Партія Зелених, Комуністи. Кожна з тих груп має свою узгоджену програму і ту програму старається реалізувати в контексті вирішуваних проблем.

Українські політичні партії в Україні, за малими винятками, не мають контактів поза межами України, хіба що з тими, що діють по інших республіках. Така ізоляція не дає їм можливості сповнити належно свою місію, корисну для України. Маючи в перспективі державні контакти України з західними країнами, політичні партії своїми зв'язками повинні б уже підготовляти ґрунт для таких контактів. Це дозволило б на інформацію про Україну і її проблеми по лінії кожної з важливіших партій в Західній Європі і у випадку чогось одержати належну піддержку з боку тих партій на форумі Європейського Парляменту, чи з боку окремих держав, коли ці партії є там при владі. Такі контакти можна нав'язувати при допомозі людей з діаспори, що давало б нову площину для співдії України й діаспори.

Цей аспект виходу партій України на зовнішню арену мусів би бути також координований між самими партіями в Україні, а також назовні з тими нашими чинниками, що займаються зовнішньою діяльністю і мають широкі зв'язки та доступ до певних партій і осіб.

1. Політичний Сектор

В політичному секторі української діаспори діють два Державні Центри — Державний Центр УНР і Українське Державне Правління. ДЦ УНР виводить своє існування від Уряду УНР, що вийшов на еміграцію в 1920 р. на чолі з І. Мазепою, а відтак В. Прокоповичем і А. Лівіцьким. Цей останній був вибраний Президентом УНР при створенні УНРади в 1948 р. в Німеччині. Пізніше цей пост обняв його син Микола Лівіцький, а після його смерті в 1990 р. — Микола Плав'юк, що був його заступником. УНРада була побудована на паритеті партій, де кожна з них мала певну скількість голосів, незважаючи на її чисельний стан чи питому вагу в суспільстві.

Йдучи по лінії консолідації політичних сил в одному центрі, ОУН під проводом Степана Бандери увійшла була до складу УНРади з пляном утворення єдиного державного центру, включаючи туди Українське Державне Правління, як також УГВР. Цей плян стрінувся з рішучою відмовою, а навіть інсинуаціями з боку паритетної більшості, а зокрема соціалістів і ОУН А. Мельника. Степан Бандера мусів тоді відкликати делегацію ОУН з УНРади, склавши заяву, що повернення ОУН до УНРади буде можливе тоді, коли вона переведе загальні вибори в діаспорі на місце партійного паритету і визнає УДП, УПА і УГВР, які діяли в найважчі часи, коли діячі УНР не проявились ні актом, ні чином.

Після смерті Степана Бандери було створено Консультативну Комісію ОУН-УНР, однак ця Комісія, крім зустрічей і довголітніх переговорів, ні до чого не домовилась. Тільки персональні контакти Голови УДП Я. Стецька і Президента УНР М. Лівіцького довели тричі до спільних заяв щодо важливих актуальних справ.

Під цю пору УНРада об'єднує УНДС, ССЗУ, УРДП і ОУН(м). Ця остання була свого часу вийшла в опозицію на форумі УНРади, але повернулася до активності, коли УДП вступило в переговори з ДЦ УНР у справі створення спільного Всеукраїнського Державного Центру УНР-УДП. На своїй 10-ій Сесії УНРада підтвердила свій статус ексклюзивності на політичну репрезентацію, ігноруючи існування УДП.

Українське Державне Правління, що одержало свій мандат від Національних Зборів 30 червня 1941 р. у Львові, під головуванням Я. Стецька, не було ніколи відкликане, ні ліквідоване. Голова УДП Я. Стецько в своїх виступах на міжнародних форумах, а також у контактах з державними чинниками окремих країн, репрезентував Україну з титулу прем'єра УДП. Перед своєю смертю Я. Стецько, користуючись прерогативою, одержаною від Національних Зборів 30.6.41 р., іменував кількох нових членів УДП, щоб разом із чотирма позісталими при життю членами дати можливість поширити дії УДП. Так, почавши з 1986 року, УДП під керівництвом інж. Б. Федорака відновило три Ресорти: Зовнішніх, Внутрішніх і Фінансових Справ та приступило до виконання своїх завдань.

Найближчою метою УДП стало здійснення Проекту побудови Всеукраїнського Державного Центру на базі ДЦ УНР і УДП. З тією метою розпочато переговори між УДП і ДЦ УНР, які тривали повних два роки (1987-1989). З рамени УДП переговори вів мгр О. Коваль, керівник Ресорту Внутрішніх Справ, в супроводі одного або двох членів Ресорту. З боку ДЦ УНР мала бути Комісія під керівництвом д-ра Шандора, але вона не увійшла в дію. Тому переговори відбулись з Головою Уряду УНР проф. Я. Рудницьким в присутності Президента М. Лівіцького і одного або двох членів ДЦ УНР.

Оспорювання Проекту УДП з боку співрозмовців ДЦ УНР носило характер обструкції, мовляв, впливайтеся в систему ДЦ УНР, який одинокий має легітимність екзильного уряду. Делегація УНР постійно настоювала на повороті ОУН до УНРади, а там, на її форумі, можна буде полагоджувати всі справи, включно з творенням Всеукраїнського Державного Центру. Вичерпавши всю аргументацію на захист своїх позицій, Президент УНР М. Лівіцький заявив, що він не може визнати УДП як другий уряд України, а тим самим його якість партнера до дальших переговорів. Це було вже тоді, коли запало домовлення з М. Плав'юком (головою ПУН) про приступлення ОУН (м) до активної дії в УНРаді, яка збиралася йти на свою 10-у Сесію. Все таки обіцяли передати справу Проекту на 10-у сесію УНРади і запросили делегацію ОУН до участі в тій сесії. Маючи на оці добро справи в пов'язанні з політичною консолідацією у формі Всеукраїнського Державного Центру і успішної дії по лінії інтересів України, Провід ОУН вирішив післати двочленну делегацію в характері обсерваторів на 10-у сесію УНРади. Справа Проекту, однак, там не була

поставлена на розгляд, а в постановах було сказано, що ДЦ УНР має подбати, щоб усі політичні сили сконсолідувати під прапором УНР. Для цього ДЦ УНР мав покликати консолідаційну Комісію. УДП зробило ще одну спробу для вияснення справи дальших переговорів, але новий ДЦ УНР залишився на старих позиціях. Листування в тій справі між М. Плав'юком і Головою ОУН(р) мало характер спроби з боку М. Плав'юка втягнути в переговори з ДЦ УНР для відновлення ОУН в складі УНРади. Йому було potwierджено, що ОУН передала свій мандат для переговорів до УДП, якого ОУН є складовою частиною, разом із середовищем УГВР, СВУ і фракцією гетьманців.

Висновки: Вичерпавши покищо всі можливості для консолідації політичних сил на рівні державних центрів, ОУН і УДП зупинились перед новою альтернативою. Перебуваючи на Заході літом 1990 р., тодішній голова Ради УМА Григорій Приходько виявив інтерес до Проекту УДП про створення ВДЦ і зробив заходи для розмов на цю тему з ДЦ УНР. Ці заходи не дали бажаних успіхів, і Г. Приходько виїхав з Америки без можливості стрінутись із Президентом УНР.

Беручи до уваги з'ясований вище стан на відтинку консолідації політичних сил діаспори в формі біполярності, залишається одна альтернативна розв'язка — доповнити структурально систему УДП. В системі УДП бракує законодавчо-контрольного і судового органів. Такі органи належить створити, спираючись на широкий вахляр громадського сектора з системою Організацій Світового Визвольного Фронту та інших співзвучних установ та організацій. З тією метою Ресорт Внутрішніх Справ УДП опрацював Проект устрою системи УДП, який після обговорення і схвалення дасть змогу розв'язувати проблеми стосовні допомоги Україні і її державного будівництва.

На такому поземі може відбутися ще одна спроба консолідації обидвох державних центрів, визначуючи сфери дії кожного з них і те, що можна буде реалізувати спільно за домовленням, аж поки не створиться легальна українська влада в Україні, якій і один і другий Державний Центр передасть свій мандат.

2. Громадський Сектор

Громадський Сектор у нашій структурі має свій, окремий від політичного, засяг дії. Тут зупинимось тільки на його політичному аспекті. Цей Сектор, хоч і має свій специфічний профіль, все таки не може абстрагуватись від суто політичної дії. Це тим більше, що багато наших громадських інституцій є фасадами політичних партій і організацій, а громадські надбудови є тереном ударів і впливів з боку політичних чинників. Цим пояснюється розколи громадських центрів і дублювання праці по декотрих країнах. Таку ситуацію маємо у США (УККА і УКРада), у Великобританії (СУБ і Об'єднання), у Франції (УЦКФ і ОУФ). Всі ці роздвоєння мають під собою те саме підґрунтя: Орг. Визвольного Фронту і ІСНО, при якому ще дочіпляються інші противники ОУН. З цього висновок: коли б дійшло до консолідації на політичному відтинку, тоді теж відпала б потреба для дублювання громадських центрів.

Окрему позицію у громадському секторі займає СКВУ, як головна надбудова громадських установ планетарного засягу. Здвигнений важкими зусиллями довголітніх переговорів головних громадських центрів, за благословенням провідів політичних партій, а також за участю церковних чинників, цей спільний твір видержав пробу на протязі часу від 1967 року і має перспективи здійснювати свої завдання, поки діє організована українська діаспора. Щойно відновлення української державности і утворення державних представництв у кожній країні діаспори може зменшити ролю такої надбудови, поскільки проблеми будуть зосереджуватись до окремих країн поселення, де зобов'язуватимуть державні договори України з даною країною.

Під цю пору громадські структури діаспори відіграють велику роллю лучника діаспори з Україною і місця зустрічей, порад, а також допомоги Україні у всіх можливих видах. Некорисну роботу виконують ті з політичних діячів з України, котрі поминають ті громадські структури і вибирають часто випадкових людей на своїх представників чи організаторів допомоги. Громадський відтинок потребує в першу чергу координації дій, щоб не допустити до хаосу і анархії. Жодної сепаратної дії поза сферою громадських центрів!

Окремі Постанови

1. ОУН стоїть на становищі, що Українська Держава може мати тільки унітарний характер. Наш народ зазнав кількакратної внутрішньої міграції, і тому місцевий консерватизм уступив місце всеукраїнськості. Ділення України на окремі регіони, щоб із них творити федерацію, було б штучним, шкідливим для національних інтересів.

2. Українське населення сусідуючих з Україною етнографічних теренів повинно пройти процес національного освідомлення і заявитися за прилученням тих земель до Української Держави.

3. Національні меншини в Україні — це потенційальні громадяни Української Держави. Їх належить включити у революційно-визвольні процеси, які тепер проходять в Україні. Якщо б вони стали суцільно по стороні ворога, то їм немає місця у вільній Українській Державі. Ті з них, хто від початку і до кінця виявить лояльність і сприятиме боротьбі за незалежність, будуть потрактовані на рівні українських патріотів — громадян України. В принципі, національні меншини в Україні користатимуться з культурної автономії.

4. Комуністична партія в Україні, як філіял КПСС і виконавець злочинних наказів імперського центру, несе відповідальність за всі злочини проти людства, dokonані Москвою в Україні, на рівні наказодавців. Ця партія має бути заборонена в Україні на всі часи. Окремі її члени відповідатимуть перед судом за поповнені злочини, а ті, хто не має на своєму сумлінні злочинів, зможуть після перевірки бути реабілітовані. Чим скоріше член КПУ покине цю злочинну партію і включиться у революційно-визвольний процес свого народу, тим легше буде інтегрований в суспільно-державні структури Української Держави.

5. Залишки комуно-большевицької системи ще довго будуть гальмувати перехід до нормальних відносин в Україні. Тому потрібно запровадити свого рода карантин для відкомунізовання духовости і способу життя післякомуністичного суспільства в Українській Державі.

6. Паралельно до розбудови партійно-політичного сектора в Україні під цю пору, потрібно також розбудовувати громадські структури поза режимними, котрі дозволили б розв'язувати соціальні, культурні й економічні проблеми на громадській основі. Треба покінчити з дотеперішньою практикою, що державні чинники мають монополію на всі проблеми побутового характеру. Самоорганізація гуртів, громад, товариств, спілок і комітетів має створити мережу по всій Україні, яка змогла б знайти своє завершення в надбудові республіканського засягу. Ці структури мають виелементувати дотеперішні накинута компартією чи колоніальною владою старі і непотрібні структури.

7. Допомогова акція діаспори України буде успішною тільки тоді, коли вона буде будована на довір'ї, що організована допомога дійде до свого призначення. Крім того, допомогова акція має бути координована, а не хаотична. В діаспорі вона має проходити громадську контролю з боку громадських надбудов, а в Україні мають існувати такі громадські структури, які зможуть ту допомогу спрямовувати туди, де вона дійсно потрібна. Розкрадання і спрямовування допомоги не по призначенню підриває довір'я в жертводавців і гальмує дальшу акцію. Дуже важливим і побажаним є те, щоб існували в Україні громадські структури, котрі змогли б організувати також самопомогу в межах України, як це мало місце в часі страйків шахтарів Донбасу.

8. Велику і важливу роллю в Україні в часі визвольно-революційних процесів має відіграти друковане слово й інформація. Система УЦІС повинна мати мережу по всій Україні, щоб зібрані інформації передавати до всіх закутин України, а також для діаспори. Тому розбудова вільної преси мусить іти за рахунок зменшення тиражів режимової преси, яка дезинформує населення. Важливим середником впливу на прилюдну опінію є радіо й телебачення, і тому ці середники мусять бути доступні для вільної інформації і показу, щоб могла формуватися правильна і загальна думка про зміст і форми нового ладу, який принесе розв'язку усім наболілим питанням соціального, економічного і культурного життя українського народу.

9. Організація нових державних структур вимагатиме повного обізнання з такими структурами західних демократичних держав — адміністрацією, веденням підприємств, організацією праці, веденням сільського індивідуального господарства, готелярства, туризму, шкільництва загального і фахового тощо. Для того необхідно вже організовувати курси вивчення чужих мов і висилати на перекваліфікацію і стажування людей з України

до високоорганізованих західних країв. Потрібно також запрошувати фахівців із закордону для ведення відповідних курсів. Учительський склад повинен пройти, в першу чергу, належний перевишкіл як методики, так і програми навчання.

10. Сприяти в праці відновлених українських Церков є першорядним завданням як політичного, так і громадського секторів. Без морального піднесення в народі всякі зусилля до покращання стану будуть неуспішні. Для успішного поширення церковних структур необхідно мати патріотичне і добре підготовлене духовництво. Це можуть зробити добре поставлені Духовні Семінарії і добір кандидатів за покликанням до священничого стану. Всякі роздори між Церквами і взаємні звинувачування треба вважати за шкідливі як для самих Церков, так для Держави та всього Народу. Для наших традиційних Церков є незоране поле для сіяння і плекання Христової віри і приціплювання моральних засад. Патріархальний устрій наших Церков є гарантією служіння своєму Народові в дусі наших християнських традицій.

11. Колишні в'язні — інваліди, а також переслідувані з національних, релігійних та ідеологічних причин жителі України і їхні родини, що були вислані комуністичною владою з України, мають одержати справедливе відшкодування від держави, на території якої вони потерпіли, згідно з «союзних фондів», поскільки вони своєю працею причинилися до господарської розбудови даної країни коштом свого здоров'я чи життя. Ці відшкодування належать також членам родин до другого ступеня, чийх батьки, згідно близькі, втратили життя внаслідок ув'язнення чи важких робіт і фізичного вичерпання.

12. Жертви Чорнобиля, що втратили здоров'я внаслідок катастрофи від 26.4.1986 р., мають одержати відшкодування із «союзних фондів», а Українська Самостійна Соборна Держава з тих же фондів — відшкодування за екологічне заневищення теренів, що стали неужитками на десятиліття. Те саме відноситься до членів родин, що мають втрати когось з рідних. Для встановлення висоти шкід необхідно покликати Міжнародню Комісію Експертів.

"Націонал-комунізмом називаємо таку ідеологічно-політичну концепцію, яка має на меті побудову...самостійної держави якогось народу з комуністичним устроєм. Відношення до зовнішнього світу, до інших держав і народів має укладатися на засадах суверенітету, себто самостійності і незалежності даної націонал-комуністичної держави. Натомість ціле внутрішнє життя — державно-політичний, суспільно-економічний лад, зміст і структура у всіх ділянках життя — мають відповідати засадам і методам світового комунізму так, як вони оформилися в розвитку комуністичної теорії і практики...Вірними і правдивими виразниками чи оборонцями національних стремлень націонал-комуністи не можуть бути ніколи, поскільки комунізм, якого вони не відрікаються, завжди залишається ворогом нації, її вартостей і самобутнього життя. Тому національно-самостійницький рух не може ніколи примиритися з націонал-комунізмом ані піти його шляхом. Якщо національні сили в певних обставинах дають підтримку ... виступам націонал-комуністичних кіл, то при тому йдеться про тактичне використання їх як одної з форм, згл. відтинків загального національного змагання з напором московсько-більшевицького імперіялізму...Явище націонал-комунізму може мати ще інше походження і сповняти іншу роль. Він може бути тактичним маневром комуністів даної країни...з тою метою, щоб приспати чуйність і зменшити протикомуністичний спротив..."

Степан Бандера: "ПЕРСПЕКТИВИ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНО-ВІЗВОЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ", стор. 79.

ПОСТАНОВИ VIII НВЗ ОУН В ДІЛЯНЦІ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИХ ПИТАНЬ

I

1. Ненаукові теорії політичної економії соціалізму, командно-адміністративна економічна й нераціональна, імперіяльно-колоніальна політика довели до економічного краху СССР. В глибокому кризовому стані перебуває і народне господарство України, що є інтегральною частиною єдиного економічного комплексу СССР.

2. Надаючи за всяких умов пріоритет індустріально-мілітарному комплексі, вкладаючи до нього завелику частину національного доходу і ставлячи до диспозиції воєнної індустрії найкращі наукові сили й інші людські ресурси, недорозвинуто життєво дуже важливі галузі, передусім: житлове будівництво, а також будівництво лікарень, шкіл, наукових і культурних закладів, виробництво товарів, ліків, медичних інструментів тощо.

3. Застосовуючи стратегію екстенсивного економічного росту і форсування випереджаючого росту продукції засобів виробництва, спричинено диспропорції в економічній структурі та занедбано розбудову адекватної соціальної і економічної інфраструктури.

4. Стан усіх галузей народного господарства України критичний. На фабриках і на заводах переважають не тільки немоdernі, але й технічно перестарілі машини й інші виробничі засоби, а продукційна технологія за давня.

5. Землі, поля, води, ліси і навколишнє середовище України потерпіли від нерозважних, екологічно шкідливих проєктів.

6. Щоб вийти з сучасної глибокої економічної кризи, слід негайно відкинути ілюзію, що нібито накиненому КПСС командно-адміністративну економічну систему можна перебудувати. Єдиною альтернативою є невідкладний перехід до соціальної ринкової економіки на базі економічної самостійності України. Економічна самостійність не означає автархії, а навпаки — є передумовою корисного міжнародного розподілу праці й інтеграції українського народного господарства в світову економіку.

II

ОУН стверджує, що:

1. Головна ціль господарки — це забезпечення духового та матеріального добробуту суспільства і людини. Це можна досягнути лише в такому господарському ладі, головними принципами якого є свобода кожного здобувати засоби виробництва, набувати власність і нею розпоряджатися і розвивати приватну ініціативу в господарському житті.

2. Повоєнна світова практика показала, що виключно соціальна ринкова економіка і вільна підприємливість є в силі забезпечити раціональне використання всіх господарських ресурсів і максимально гарантувати духові й матеріальні потреби народу й поодиноких громадян.

Господарський лад соціальної ринкової економіки є економічною гарантією свободи громадян і побудованого на принципі свободи суспільного і державного ладу. Цей лад спирається на індивідуальній, кооперативній і, лише в конечних випадках, на державній власності, на вільній конкуренції і на розподілі інвестицій і споживчих дібр ринком. При цьому економічна конкуренція повинна бути рушійною силою ринкової економіки. Завданням держави було б створити правові рямці для вільної конкуренції і запобігати всяким протидіям цій конкуренції і творенню монополій.

3. ОУН змагає за соціальний і господарський лад, в якому кожен громадянин має право на працю згідно з його здібностями, вишколом і трудом, право на вільний вибір місця праці, право на всестороннє соціальне забезпечення у випадку нещастя, безробіття, хвороби, інвалідності й старости, як теж право співрішати про умови праці.

4. ОУН уважає, що економічна політика повинна бути націлена на адекватний реальний економічний ріст, на застосування екологічно чистих виробничих процесів, на повне за-

труднення працездатного населення, на стабільність цін, — покупної сили гроша і на оптимізацію корисної зовнішньої торгівлі.

5. В соціальній ринковій економіці економічний компонент є нерозривно пов'язаний з соціальним компонентом. Тому економічна політика держави мусить уможливити проведення суспільної і соціальної політики, побудованої на принципах солідарності, самовідповідальності громадян і соціальної справедливості.

ОУН змагає до такого соціального ладу, в якому одиниця має зобов'язання супроти суспільства, але не в меншій мірі — суспільство супроти одиниці. При тому суспільство не може перебирати від одиниці жодної її особистої відповідальності. Лише побудоване на самовідповідальності суспільство зможе мобілізувати фінансові засоби для допомоги потребуючим.

6. В незалежній Україні і в її самостійній економіці існуватимуть незалежні від держави і вповні автономні малі, середні та великі підприємства. Всі вони мусять мати рівні можливості вільної конкуренційної гри на ринку. Але у зв'язку з загальногосподарським збалансуванням і суспільною стабільністю необхідна зрізничкована, але сильна, середня суспільна верства.

При стимулюванні і посилюванні середньої верстви не йдеться про якусь піддержку групових інтересів, а про політичну стратегію забезпечення повноцілого функціонування ринково-економічного ладу і вільного суспільства.

Сильна і працездатна середня верства самостійних торгівців, ремісників, вільних професіоналістів, підприємців побутових послуг і інших є невід'ємною частиною суспільства і сповняє в ньому лише їй питоменну роль.

7. ОУН виступає за приватну власність для кожного громадянина, бо в цей спосіб забезпечується ще більше особиста свобода і незалежність індивіда. Приватна власність селян на землю і господарство, а робітників, службовців і інших працівників — на житлові будинки має важливе економічне і суспільне значення.

ОУН теж сприятиме тому, щоб робітники та інші громадяни могли придбати уділ, у формі паїв (акцій), у засобах виробництва та в іншому майні та в такий спосіб стати співвласниками фабрик, заводів і іншого національного майна.

ОУН обстоює право всіх трудящих на уділ, теж у формі паїв, в чистому зиску підприємств, в яких вони працюють.

8. ОУН уважає, що кожний трудящий має право не тільки на співвласність виробничих фондів, але й на співвирішальність в підприємствах у справах, які торкаються його особистих, професійних й соціальних інтересів.

9. ОУН заступає думку, що відповідальність у соціально-економічній ділянці треба поширити на всі суспільні верстви. Тому слід створити можливості обміркування життєво важливих економічних і соціальних питань на різних рівнях: національному, регіональному (районному, міському, обласному, зональному) і на рівні поодиноких галузей народного господарства. Конкретно тут ідеться про покликання до життя відповідних суспільних органів, в яких повинні бути заступлені професійні спілки, об'єднання працевлаштованих, науковці, зацікавлені громадські організації і банки. Ці регіональні і галузеві суспільні органи повинні розглядати питання zatrudнення працездатних, розвитку платень, технологічного розвитку, що в свою чергу допомагатиме виносити слушні рішення на підприємствах.

10. В принципі всі підприємства мусять змагати до досягнення максималізації зиску. Нерентабельні підприємства можуть бути вдержані за рахунок державних субсидій виключно у випадку, коли їх існування є необхідне для загального добра народу.

III

1. Треба бути свідомим того, що перехід на соціальну ринкову економіку буде нелегким і вимагатиме самообмежень і жертв від населення, а від національної влади — мудрости, політичної волі і сили провести в життя конкретні заходи. Є ясным, що лиха, заподіяного майже сімдесятилітньою колоніальною грабунковою економічною політикою, не можна усунути протягом кількох років, а тим більше, що історія цивілізованих країн не має рецептів реконструкції нераціональної командно-адміністративної економічної системи на ринкову систему.

2. Зasadничою передумовою переходу економіки України на соціальний ринковий модель і покращання життєвих умовин її громадян є цілковита політична незалежність

України від імперіального московського центру. Без децентралізації економічних рішень не є можливим перехід на ринкову систему, а економічна децентралізація нездійсненна без політичної децентралізації, тобто без досягнення державної самостійності й справжньої суверенності України. Лише самостійницька українська державна влада буде в силі реконструювати економічний і соціальний лад.

3. Розірвання імперіальних пут і вихід України на самостійницький державний шлях не означає, що будуть порвані зв'язки з економічними суб'єктами на інших просторах колишнього СРСР. Україна є життєво зацікавлена в продовженні тих зовнішньо-торговельних зв'язків і в економічній співпраці, але під умовою, що це в її загальних інтересах і економічно вигідне.

4. ОУН не погодиться ніколи, щоб Українська Держава платила якісь відшкодування Москві за «союзні кошти» в користь її народного господарства, бо таких коштів ніколи не було. Навпаки, народне господарство України було систематично експлуатоване імперіальним центром і його відомствами. Щорічний вклад України в національний дохід імперії виносить понад двадцять відсотків, і левина частина цього вкладу була і є зужиткована для цілей імперії. Тому при розчленуванні СРСР повинно наступити відшкодування для України за зграбоване майно, за нанесену екологічну шкоду й за заподіяні кривди.

5. При реконструкції успадкованої комуністичної економічної системи ОУН виходитиме з наступних засад:

а) демонополізації, тобто усунення монополію держави в економічному житті й створення державною владою правних і фактичних передумов для розвинення особистої ініціативи і підприємливості;

б) реприватизації, тобто заведення умасовленої приватної власності, промисловості, торгівлі й банків і уможливлення найширшої господарської ініціативи в продукуванні і розподілі дібр. За державою має бути забезпечена власність тільки на такі засоби виробництва і складники господарства, які мають загальнонаціональне значення і удержавлення яких виправдалось досвідом;

в) деколективізації сільського господарства, тобто встановлення приватної власності на землю і селянські двори та забезпечення селянам державою всебічної технічної та фінансової допомоги. Для цієї цілі створюються сільсько-господарський банк і державні дослідні станції, насінні та тваринно-розплідкові господарства тощо;

г) незалежності від центральної влади Національного Банку, який має не тільки емітувати українські банкноти, але теж відповідати за грошову політику і мати нагляд за цілою банково-кредитною системою: самостійними ощадноспівтовариствами, загальними і спеціальними банками приватного, спілкового та громадського характеру;

г) відкритої економіки, тобто інтенсифікації торговельних, економічних і технічних взаємин із закордоном і допущення заграничної конкуренції на внутрішньому ринку;

д) прогресивної податкової політики, яка, побіч державно-бюджетової функції, матиме за завдання регулювати перерозподіл національного доходу;

е) поступенної лібералізації цін, тобто допущення усталення цін механізмом пропозиції і попиту лише в міру оздоровлення економіки і задовільного росту виробництва. Під час реконструкції ціни на товари першої потреби і громадський транспорт мусять бути субсидійовані державою;

є) праві кожного індивіда на такий дохід (заробітна платня, пенсія або інше соціальне забезпечення), який мінімально забезпечував би його культурні й матеріальні потреби.

6. Попри реконструкцію економічної системи слід рівночасно:

а) приступити до виміни рублів на українську валюту, обмежуючи загальну грошову кількість до економічно оправданого рівня;

б) одзоровити державні фінанси і поробити заходи, щоб евентуальні державні фінансові недобори не покривати емісією непокритого гроша, а внутрішніми й, в окремих випадках, зовнішніми позичками;

в) організувати перевишкіл менеджерів і економістів при допомозі економістів української діаспори і закордонних експертів. Молодих науковців і здібних студентів треба висилати на економічні й сільсько-господарські студії закордон, зокрема у Велику Британію, США, Німеччину й Голландію;

г) прискіпувати розвиток занедбаних і недорозвинених галузей та інших економічних ділянок, надаючи пріоритет: сільському господарству, харчовій, переробній і легкій промисловостям, виробництву хлібопродуктів, житлово-комунальному господарству, будів-

ництву лікувальних закладів, шкіл і приміщень для наукового і соціально-культурного вжитку, і розбудові адекватної соціальної і економічної інфраструктури;

г) зацікавити українську діаспору в інвестиціях в українську економіку і у відкриванні власних підприємств на рідних землях;

д) притягати закордонні капітали й уможливлувати закладання чужинецьких і українсько-чужинецьких спілок.

7. ОУН є за встановлення податкових пільг для економічно слабих, але конче потрібних, підприємств.

8. ОУН вважає, що побудова здорової і добробутної економіки не сміє йти коштом нищення природи і занецищення навколишнього середовища. Навпаки, слід вже під час реконструкції економічної системи долати накоєне екологічне лихо й перейти до оздоровлення земель, лісів і вод України.

9. Добробут українського народу не буде повноцілим, якщо вкупі з раціональною економічною політикою не буде справедливої соціальної політики. Тому ОУН стремить за державні соціальні закони, які б гарантували:

а) створення умов, в яких громадяни Української Держави могли б повністю користуватися політичною свободою і можливостями виявлення економічної ініціативи із застереженням, що межами свободи кожного громадянина є межі свободи інших громадян і соціальна справедливість;

б) встановленні такої мінімальної заробітної платні, яка достатньо забезпечувала б життєві та культурні потреби працюючого та його родини;

в) запровадження системи охорони народного здоров'я і кожного громадянина з урахуванням всіх досягнень медичної науки, зокрема охорони працюючих від професійних недуг;

г) забезпечення під кожним оглядом рівноправності жінки з чоловіком і рівної з чоловіком оплати за однаковий труд;

г) заборону найманої праці малолітніх і жінок у важкій промисловості і на виробництві, шкідливому для здоров'я, а також у нічний час;

д) забезпечення працюючим оплачуваних відпусток, влаштування домів відпочинку, санаторіїв тощо;

е) запровадження системи соціального забезпечення на час хвороби, непрацездатности, старости й безробіття і встановлення виплат для дотичних громадян у висоті, яка забезпечувала б нормальний життєвий рівень їх самих і їх родин;

е) організацію суспільної опіки за особливих обставин.

— — —

"Кожна поневолена нація, яка зберегла свою духову та ідейну державність, опирає формування свого ... державного центру на тих силах, які є носіями та речниками визвольної боротьби і мають підтримку національно-свідомої громадськості. Сучасні національні кадри в Україні наголошують козацький традиціоналізм, проте не знецінюють княжого періоду... Молоде патріотичне покоління в Україні відкидає чужі, силою накинені Україні зразки, як "прогресивні", або "необхідні". Ідеалізування світлого, героїчного державницького та культуротворчого минулого — це прецінний скарб нових кадрів національної України".

Ярослав Стецько: "НЕРОЗРИВНІСТЬ ДЕРЖАВНИЦЬКИХ ТРАДИЦІЙ",
"Українська Визвольна Концепція" ч.2, стор.283-4.

— — —